

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!
מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9 ירושלים | zolphone.co.il

הפלגה חדשה בנמל תל אביב 'צמאה' בהאנגר 11

עמוד 12

לכל פורים יש מוצאי פורים
שאלת השבוע 6
צבי יחזקאלי 8 • פויקה 10

16 בזכות נשים צחקניות
פאנל

15 דודי זקני האהוב,
רבי אלימלך מליז'ענסק
הדסה סאסי

22 "והעיר כולה נבוכה"
לזכרו של אהובנו הרב אחיעד
אטינגר הי"ד

20 האיש הצעיר ביותר שהכרתי
על הרב משה שפירא זצ"ל

עם מרפסת כזאת אפשר לארח את כל המשפחה והחברים לשבת!

מיני פנטהאוזים עם מרפסות ענק

100 מ"ר!

072-3725765 | 1-700-500-555

איחולי הצלחה לכל תלמידותינו בתכנית לב לדעת לרגל מבחן סיום סמסטר א'

מוקדי המבחן:

שעה	תאריך	נציגה	מוקד
15:00	יום ראשון יז אדר ב' 24.3.19	פרומי כץ 052-867-3681	מדרשת מתת כרמיאל
18:00 19:00	יום שני יח אדר ב' 25.3.19	עדי שריקר 052-677-0965	אוניברסיטת אריאל
19:00	יום שלישי יט אדר ב' 26.3.19	מעין צוויג 052-798-5714	מכללת חמדת הדרום נתיבות
19:00	יום שלישי יט אדר ב' 26.3.19	רבקי חן 052-571-4967	מכללת אשקלון אשקלון
18:00 19:00 20:00	יום רביעי כ' אדר ב' 27.3.19	נעמה הדר 054-233-9003	אוניברסיטת בר אילן רמת גן
20:30	יום רביעי כ' אדר ב' 27.3.19	שניאור לנדא - 052-770-3130	מכללת השרון נתניה
20:00	יום רביעי כ' אדר ב' 27.3.19	שוביה ניר 053-831-1044	המכללה מצפה רמון
13:00	יום רביעי כ' אדר ב' 27.3.19	אביטל מאירי - 058-769-7997	מדרשת בית שבות רחל
18:00 19:00 20:00	יום חמישי כא אדר ב' 28.3.19	(משרד) נחמה כהנא 072-279-2077	בית הארחה בית וגן ירושלים
19:00	יום חמישי כא אדר ב' 28.3.19	שיראל טיבר 058-578-9766	מכללת תלפיות חולון
19:00	יום ראשון כד אדר ב' 31.3.19	נופר אטיאס 054-942-8184	מכללת שאנן

ישראל היום 18.3.19

נפלאות העליון: בן ארי נפסל, כסיף ובל"ד אושרו

דרמה: שופטי העליון פסלו את מועמדותו של
בן ארי לכנסת • ביקורת בימין: "כנראה יש
דין אחד לימין ודין אחר לשמאל" • עמ' 08

התשובה תהיה בקלפי.

טב

איחוד מפלגות הימין
הבית היהודי האיחוד הלאומי עוצמה יהודית

איחוד
מפלגות
הימין

מחוייבים ליותר

שיחת חברים

עם מיני יוספי

אנחנו צריכים להאמין שהקב"ה אתנו ונותן לנו
כוחות ולשאת מה שאנחנו יוצאים, והכל מתוך
הרפיה. כך גם שרים בשבת: "מנוחה ושמחה"
- אם יש מנוחה והרפיה, יש גם שמחה.

אתה! ולא אכפת לך!

השלישי הוא אחד שלא עושה את שלו ולא אכפת לו. אחד כזה יכול להיות בייאוש גמור או בחוסר מודעות מוחלטת. כל שלושת המצבים הללו לא מתאימים לאידיאל שאליזו מכוון רבי נחמן. חשוב להבין, שכשרבי נחמן אומר 'ולא אכפת לו' אין הכוונה לזלזול אלא להרפיה. רבי נחמן מלמד אותנו, שבן אדם מצד אחד צריך לעשות כל מה שהוא יכול ומצד שני להרפות, ושניהם על ידי הבנה של סוד האמונה.

הסוד של המאמין שמסוגל לעבוד ולהרפות, טמון ביחס בינו לבין הקב"ה. היחס של המאמין הוא כמו חקלאי שזורע גרעין באדמה. הוא אמנם רק זורע את הגרעין באדמה, אבל הוא יודע שהזריעה הזאת עתידה לתת תוצאות נפלאות. כשבן אדם רוצה להתחיל לתקן את דרכיו, ליישם את חלומותיו על התקרבות לה' ולפעול לתיקון, הוא צריך לזרוע את עצמו בתוך אמונה. אמונה כזאת נובעת מאריכות אפיים. רבי נחמן אומר שכל כך הרבה אנשים מתייאשים או מתוסכלים כשדברים לא הולכים כמו שהם ציפו. חלק חוטפים התקף לב או אולקוס, ואחרים מסתכסכים עם כל הסביבה!

ההדרכה הראשונה היא 'תעשה את שלך' - קודם כל כמוכן, עלינו לעשות מה שאנחנו יכולים. אפילו אם זה דבר מועט, זרע קטן, עלינו לדעת שהמעט הזה עוד ייתן בעזרת ה' תוצאות נפלאות! אבל מעבר לזה, יש עוד משמעות ב'לעשות את שלך': לעשות דברים ששייכים אלינו. יש הרבה אנשים שהם מתוסכלים, למרות שהם עושים המון. אין להם שמחה, כי הם עושים, אבל לא את שלהם. במקום לעשות את שלהם, הם עושים מה שהחברה מצפה וכדי לרצות אחרים.

עור בעד אור

חשוב לומר, שאם בן אדם עושה משהו שהוא אמנם לא אוהב, אבל זה בשביל פרנסת בני ביתו, ודאי שיש לזה ערך גדול. חז"ל אמרו, "פשוט נבילה בשוק ואל תצטרך לבריות". אפילו תלמיד חכם, עדיף שיפשוט נבילה בשוק ולא יצטרך לבריות. פשיטת נבילה הייתה פעם סוג של פרנסה. בימי קדם, אם פושטים עור של סוס למשל, עוד אפשר היה למכור אותו ולהרוויח כמה פרוטות. בכל זאת, גם אז הפשטת נבילה בשוק הייתה מלאכה לא נעימה. המסר של חז"ל הוא, שלמרות שבן אדם שפושט נבילה בשוק מפסיד אולי כבוד ותדמית, אבל אפילו זה יותר טוב מאשר להיות נצרך לבריות. במילים אחרות, אם בן אדם נצרך לבריות הוא מפסיד משהו הרבה יותר משמעותי מאשר כבוד שנפגע. מי שנצרך לבריות מפסיד את החיבור הפנימי שלו להזנה הרוחנית ששייכת אליו.

בכל אופן, אריכות אפיים זאת סדנת עידוד לכולנו. אנחנו צריכים להאמין שהקב"ה אתנו ונותן לנו כוחות לעשות מה שאנחנו יכולים, והכל מתוך הרפיה. כך גם שרים בשבת: "מנוחה ושמחה" - אם יש מנוחה והרפיה, יש גם שמחה.

קטר ולא מקטר

יש עוד רעיון שרבי נחמן מלמד בליקוטי מוהר"ן, על הפסוק "ואהבת לרעך כמוך". הוא אומר שהדבר הכי נפלא שבן אדם יכול לעשות למען כל מי שקשור אליו, הוא להתקדם בעצמו. לכולנו יש קשרי נשמות נסתרים וכולנו תלויים זה בזה, ובמיוחד אדם עם אשתו וילדיו. אם אדם מתקדם, כל הרכבת זוהי קדימה. כשהתקדמת, כל אלו שקשורים בך מתקדמים גם הם. ממילא, במקום לדרוש מהזולת, יהודי צריך להתקדם בעצמו. במקום לריב עם בני הבית ולדרוש מהם למלא כל מיני ציפיות, תעשה את העבודה שלך, ואז באמת אתה תתפתח ותתקדם. העלייה שלך היא "ואהבת לרעך כמוך". אם זאת קדימה, תזוזה אמיתית ולא חיזונית, כל אלו שסביבך ינעו גם הם צעד קדימה. לעומת זאת, אם אתה תקוע במקומך, גם כל אלו שתלויים בך יהיו תקועים. אם תעשה עבודה פנימית, בלי להתחיל לפרסם ולהכריז, גם כל המושפעים זזים צעד אחד קדימה, וככה אתה ממש מקיים "ואהבת לרעך כמוך".

לפעמים יהודי רואה שיש לו הרבה דברים שהוא צריך לעשות בחייו - לתקן, להשלים או לפעול, והוא קולט שיש פער עצום בין המקום שבו הוא נמצא לבין המקום בו נמצאים היעדים שאותם הוא רוצה וצריך לממש. כתוצאה מהפער הזה, הוא עשוי ליפול לעצבות משתקת, בלי לדעת מאיפה להתחיל, וממילא בלי למצוא כוח לפעול פעולה כל שהיא. התוצאה של העצבות היא עצלות וכבודות, וכוודאי שאין שום התפתחות של האישיות. אנשים עצובים רחוקים מלפעול טוב בעולם ולמלא את הייעוד של חייהם. במקרים האלה בפרט, צריך ללמוד ולהפנים את העניין של 'אריכות-אפיים'.

רבי נחמן נותן לנו עצה מעשית לעניין הזה, במשפט קצר: "יעשה את שלו, ולא אכפת לו כלל". מצמד העניינים, "לעשות את שלו" ו"לא אכפת לו", אפשר להרכיב ארבע אפשרויות שונות: הראשונה - בן אדם שהוא עושה את שלו אבל אכפת לו. השנייה - לא עושה את שלו, ואכפת לו. השלישית - לא עושה את שלו, ולא אכפת לו. האפשרות הרביעית, שהיא ההדרכה של רבי נחמן: שיהודי יעשה את שלו ולא יהיה אכפת לו.

הטיפוס הראשון הוא אחד שעושה את שלו, ומאוד אכפת לו מה התוצאה. הוא מאוד לחוץ על זה שהמציאות תהיה בדיוק כמו שהוא רוצה. השני הוא כזה שלא עושה את שלו, הכוונה היא שהוא בסוג של שיתוק מצד אחד, אבל אכפת לו מהמצב שלו. הוא אמנם מודע לפרטי-פרטים עד כמה הוא מתפקד לא נכון, וכמה הוא צריך לתקן ולטפל, אבל הוא מרגיש שהכל גדול עליו. המשימה כל כך גדולה, והוא הזניח את הדברים שהוא צריך לעשות, כבר כל כך הרבה זמן, עד שהוא משותק, ופשוט לא עושה גם את מה שהוא יכול.

להיפגש עם צמח בארץ.

בא"י להיפתח למרחבי ארץ ישראל ולהיפגש עם עומק הנשמה.

בא"י לגעת ברגבי האדמה ולהעמיק את השורשים לקראת החיים.

מדרשת נטיעה - מדרשה חקלאית לבנות מיסודו של הגרעין התורני חן במדבר בעוד פותחת את שעריה לשנת התש"פ לבגרות שירות לאומי / צבאי לשנה של עבודה חקלאית (מועדפת) בשילוב לימוד תורה ובניין העולם הרוחני בליווי צוות חם ובאווירה משפחתית.

בין המלמדים במדרשה:

הרב דוד שרים | הרב יעקב דביר | הרב נעם לנדאו | הרב אבי טילמן
הרבנית מיכל שרים | הרבנית תרצה עולמי | ועוד.

לפרטים נוספים וארשה לזמן הכרזת: הילא 0527906057

מסע הבעש"ט

יצחק מאיר

תפילה · עיון · ניגון

בערש החסידות שבאוקראינה

ראשון - שלישי
כ"ד אדר ב' 31.3
כ"ו אדר ב' 2.4

ברדיצ'ב << אומן << ברסלב << מז'יבוז'

בהשתתפות
הרבנית זיוה מאיר
("אמא מאיר")

ליווי מוזיקאלי:
אביאל סולטן

יום שלישי

מז'יבוז'
בית הכנסת של הבעש"ט
תפילה, ניגון ולימוד

חזרה לארץ הקודש
(משוער) 22:40

יום שני

גן סופיה
התבודדות וניגון

ברסלב
ציון רבי נתן

מז'יבוז'
הבעש"ט ובית מדרשו
בהתוועדות לאור הלילה.

יום ראשון

ברדיצ'ב
"סנגורם של ישראל" ר' לוי יצחק

אומן
ר' נחמן והחיים המתחדשים

לפרטים ולהרשמה: שלום הורביץ
058-5410124

מחשבות שאחר פורים

התורה שהולכת אתי בפורים

הרב נעם שפירא

בית הספר לתורת הנפש

יש משהו של "ונהפוך הוא" בעצם המציאות של פורים. מצד אחד השתיה, התחפושות והיציאה מהדעת, מן "חג גדול לילדים" שכזה, אבל מצד שני, מי שקשור לתורה ובמיוחד לפנימיות התורה, יודע שניתן לומר שפורים הוא היום הכי קדוש בשנה. "כל המועדים בטלים ופורים אינו בטל", ואפילו יום הכיפורים הוא רק כפורים...

אז מה, זהו סתם מן חידוד פורימי שכזה?

תורה עמוקה של אדמו"ר הזקן הולכת אתי בפורים כבר שנים רבות, וכל שנה אני משתדל להבין אותה טיפה יותר, מי יודע כמה פורים צריך לעבור בשביל להתקרב להבנה שלמה שלה...

ה"מוטיב" המקשר בין פורים ובין יום הכיפורים הוא הגורל - פור המן בפורים, והגולת השעירים ביום הכיפורים. והענין הפנימי הוא לחבר את עצמנו, אל מקום בתוכנו - ומתוך כך ל"מקום" בקשר של ה' אתנו - שהוא מעל הדעת.

למה ביום הכיפורים אנחנו רוצים לעלות מעל הדעת?

כי לפי הדעת ולפי ההגיון, אי אפשר לכפר על חטאי העבר. הכשלונות שלנו יוצרים פגמים בתוכנו ופגמים במציאות, ואי אפשר פשוט לעבור הלאה ולחשוב שלא נורא שזה קרה. בשביל כן להגיע ולזכות לסליחה ולכפרה, צריך להתחבר למקום גבוה יותר ועמוק יותר מהשכל - אל הרצון, ובעל-הרצון שמעל הפרטים של היום יום.

אבל, מה הבעיה?

הבעיה היא שבמקום כזה שמעל השכל עולה השאלה ההפוכה: אם העיקר הוא מה ה' רוצה, הוא יכול הרי לרצות כל דבר, ואז איזה משמעות יש למציאות שלנו, לחיים שלנו, לבחירה של ה' בטוב ובעם ישראל מכל העמים?

וכאן מגיע פורים:

בפורים מתגלה שעוד יותר גבוה ועוד יותר עמוק מהרצון, ישנם העונג והבחירה (שהיא ביטוי של האמונה). כן, גם הם למעלה למעלה מהשכל. ונכון שהכל תלוי ברצון של ה', והוא יכול לרצות כל דבר, אבל עוד לפני בריאת העולם הוא בחר שיהיה לו תענוג דווקא מהמציאות של עם ישראל, ומהעבודה היום-יומית שלנו בגילוי הקדושה בתוך הסמטאות הצרות והאפלות של המציאות. איך העומק הזה מתגלה? כאשר אנחנו בוחרים שהעונג שלנו יהיה דווקא מהקדוש ברוך הוא.

ולפני סיום, שלשת הגילויים האלה שמעל השכל: הרצון המוחלט, החפיצה מתוך תענוג והבחירה יוצרים ריבוע קסם:

ר	ח	ב
צ	פ	ח
ה	צ	ר

אורות דלא ידע בכלים דדעת

הרב ניר מנוסי

"מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". בלב פורים עומדת השאיפה להגיע למקום הנעלה מהדעת. זהו מקום גבוה ביותר, בו אנו מכירים בקוצר היד של התודעה שלנו להשיג את העומק האינסופי של הקדוש ברוך הוא, חכמתו וסודותיו, בו אנו זוכרים שבסופו של דבר איננו יודעים דבר. במקום אי-הידיעה, גם המושגים הפשוטים של "ברוך" ו"ארור" מיטשטשים קצת, ואפשר לראות אופק רחוק בו אפילו אויבנו המר עמלק עושה ותשובה ומתגיייר, עד ש"מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק".

אך למרבה ההפתעה, פורים אינו נסוב רק סביב אידיעה, אלא מלא גם בהמון ענייני ידיעה. ראשית כל קריאת המגילה דורשת את ידיעת השפה, הניקוד והטעמים, וכמובן יש להבין מה קוראים. שנית, מצוות משלוח המנות והמתנות לאביונים ענייני דעת - התקשרות בינינו לבין מי שאנו מעניקים לו. בנוסף, אף קיום "עד דלא ידע בין ארור המן וברוך מרדכי" דורשים ידיעה מיהו המן, מיהו מרדכי, ומי מביניהם הארור והברוך (שהרי אם נבלבל ונגיד בטעות "ברוך המן", הגימטריה החשובה ארור המן=ברוך מרדכי לא תעבוד...).

למעשה, כל המלחמה עם עמלק היא בפנימיותה מלחמה על הדעת שלנו: 'עמלק' הוא 'עם מולק', התוקף את כוח הדעת בנפשנו, הכוח המקשר בין השכל לרגש. עמלק מאיים למלוך את ראשו מלבנו - לחנוק אותנו כך שכל התוכנות שלנו לא ירדו בגרון' לתוך חדרי הלב שלנו. הניצחון על עמלק הוא תיקון הדעת שלנו, כך שהערוץ בין המוח והלב יהיה פתוח ונקי והכל יזרום ביניהם.

אז פורים ענייני אידיעה או ידיעה? כנראה ש"הא בהא תליא". כדי להשיג את האורות הנעלים שלמעלה מטעם ודעת, צריך כלים חזקים העשויים מרוחב דעת ויישוב דעת. ה"בסומי בפוריא" לא יעבוד טוב אם לא יישען על חיים שיש בהם הרבה דעות מבוררות, גבולות יודעים וברורים (כך למשל, אם לא תהיה הבדלה ברורה בין משתה הגברים למשתה הנשים, ברור שכל ה"בסומי" לא יוביל למקום טוב...). החכם רבי ידיעה הפנימי הגדיר זאת כך: "תכלית הידיעה - שלא נדע". הדרך אל אידיעה המתוקנת עוברת דרך השאיפה לדעת.

זה מגיע אליך וזה לא שלך

הרב איל יעקובוביץ'

ראש ישיבת ההסדר בצפת

אחד הדברים שנותרים אחרי פורים זה התורות. יש דבר כזה, תורות של פורים, לא במובן של דברי תורה הומוריסטיים, אלא סוג של הארות. עד פורים אתה יכול ללמוד ולחשוב, לשמוע וגם לתת שיעורים אבל זה לא זה. איכשהו בפורים, 'נתקע' לך משהו בראש שאתה בטוח שזה בדיוק מה שיביא את הגאולה. אף פעם לא אדע כמה פעמים אמרתי את זה בפורים או שרתי את זה בפורים, אבל אני יודע שהיה לי משהו שהיה בשבילי הכל. זה משהו שאסור להכין אותו מראש ולא להמתין לו, הוא נאמר בגרון ניחר ועיניי נוצצות. זה מגיע אליך וזה לא שלך. אולי זה קשור לכל השאלות ששאלת את עצמך לפני פורים על המגילה או על עצמך, אולי זה נחת דרך מפגש או דיבור שהיה לך בפורים. לפעמים ישבתי לרשום את זה אחרי פורים, לא תמיד הבנתי מה היה כל כך מסעיר פה. אבל זה היה.

פעם ניגש אלי יהודי מצפת, שלא נראה כך, אבל לטענתו הוא הסתובב שנים עם ר' שלמה קרליבך. ביקשתי ממנו זיכרון, מעשה, משהו. אחרי זמן מה הוא דלה את הסיפור הבא: "אני זוכר, פורים אחד הלכתי עם ר' שלמה שכבר היה מבוסס כדבעי. ר' שלמה הסתכל על הרחוב ואמר - 'אתם יודעים חבר'ה מה בין שיכור יהודי לשיכור גוי? שיכור גוי רואה כל דבר כפול כמה פעמים, שיכור יהודי רואה שהכל אחד...'. אני חושב שהרגע בו מיטשטשים הגבולות ביני לבינך ורק עין טובה (מוגזמת) מציפה את הכל, זה הרגע בו הנשמה מקבלת הארות שאינן שלה, הארות עליונות.

הרב שמואל אליהו נוהג לספר על אביו הרב מרדכי זצ"ל, שבשל האחריות שלו על הפסיקה לכלל ישראל, לא יכול היה להשתכר בפורים מיון. "אבא היה משתכר מהמגילה", אמר הרב. "מי שראה אותו בפורים, ראה עליו אור שלא היה כל השנה, עין טובה ונהורא עילאה".

התורות הללו שנחפזות על ידי הנשמה מלמעלה, הניגונים האלה, העין הטובה והאחדות, כל אלו בוודאי מוחות את זכר עמלק מתחת השמים.

ללמד אותו על
מעוף הציפור
זה מרתק

לראות אותו
פורש כנפיים
זה אורות

17 תוכניות לימוד שונות	חינוך מיוחד	גיל הרך	יסודי	על יסודי	מחול ותנועה
הסעות לקמפוס מכל רחבי הארץ חדש! הסעות מי-ם ומפ"ת	<h1>יום פתוח</h1> <p>כ"ד באדר ב' 31.3</p> <p>בשעה 8:30</p>				
מעונות לרווקות ולנשואות					
תואר שפותח לך דלתות	<p>חדש!</p> <ul style="list-style-type: none"> מסלול יסודי התמחות בחינוך מיוחד ניתן לשלב לימודי משחק בבית הספר 'אספקריא' במסגרת לימודי תעודה 				

אורות ישראל. מחנכים ליותר.

קמפוס אלקנה התקשרי עכשיו:

1800-500-210

www.orot.ac.il | ponim@orot.ac.il |

צבי יחזקאלי

הרי כל הסבר שניתן לכל מצב בחיינו, נשמע בפורים כל כך לא משכנע. ודווקא הלא-יודע האמיתי, מכניס אותנו לסוג של שמחה. כשאני מבין איפה נגמר האני ומתחיל האין, מתחיל ריקוד של אור שמקבל כתובת ובית ולא הופך להומלס כמעט כל השנה.

עדכון בתעודת הזהות

בפורים אנחנו מדלגים מהאני אל האין הלא יודע. זה מצב עליון ומתבקש במציאות שהיא כולה לא ידועה, הרי כל הסבר שניתן לכל מצב בחיינו, נשמע בפורים כל כך לא משכנע. ודווקא הלא-יודע האמיתי, מכניס אותנו לסוג של שמחה. רק אז אנחנו יכולים להתפנות להתמלא ממי שידוע באמת ומנהיג כאן מציאות של אין ידיעה. רק ההודאה במצב של הלא-יודע מעלה את החיוך הזה, שמצד אחד נראה חיוך של טמבל שלא יודע כלום אבל מצד שני, צד יותר אמיתי ופחות שיפוטי, זה חיוך של אמונה.

האור העצום של פורים יורד אל תוך הלב שלנו, כאשר השכל היודע, משחרר את הפקודה שהוא לא יודע. כשאני לא יודע, יש המון מקום. כשאני מבין איפה נגמר האני ומתחיל האין, מתחיל ריקוד של אור שמקבל כתובת ובית ולא הופך להומלס כמעט כל השנה.

יש אור עצום שמחכה שנפנה לו מקום. הרי הרגשנו אותו אתמול! וצריך להודות: זה גם היה כיף, כיף של ילדים שלא נדרשים לקמט את המצח ולהיראות רציניים, אלא פשוט להיות הרגע בלי הרבה מידע והחלטות. אז רגע, היינו שם ומיד זה הולך לאיבוד... מה עושים? נועצים סיכה מעל פורים וזוכרים שבעולם של נפש ונשמה, של רצון יומיומי להתקרב לקדוש ברוך הוא, יש את הלא יודע.

כעת במקום היין יש רצון. במקום החג יש מציאות שדורשת את אותו הדבר. להודות שאני לא יודע ולהתמסר עם הלב. ככה זה, כמה שפחות יודעים - יש יותר לב. לכל אחד יש את הקו שעובר בין האני לאין, כל אחד יודע איפה זה אצלו שם בפנים.

ומי שאומר: רגע, מה בלי שכל? זה לא אחראי!

נכון, יש פחד לזרוק את הזהות המוכרת, ואין הכוונה לזרוק את המחשבה והכישורים השכליים אלא רק לעדכן בתעודת הזהות את העובדה שאני לא ממש יודע. שאני רוצה יותר להיות עם השכל והלב בשירות השם יתברך ולא בשירות מי שאני חושב שאני; או מי שאתם חושבים שאני; או מי שאני חושב שאתם חושבים שאני.

תעודת זהות חדשה אחרי פורים.

שם כתובת מספר ת"ז. הלאום: יהודי. מקצוע: לא יודע. המטרה: להתקרב אל השם יתברך, הכלים: רצון ואמונה. סטטוס: שמח.

תזכורת: זו היתה התעודה שלנו אתמול, כעת נותר רק לעדכן...

תגיד, מי אתה?

מה מגדיר אותך? השם שלך, כמה ילדים יש לך, מקום העבודה שלך או מה שאתה חושב שאתה?

בדיוק ברגעים האלה, כשהיין עדיין זורם בתוכנו, כשהאור הישיר והענק של פורים עומד לצנוח עוד מעט לתוך ההכנות של פסח, אני מנסה להבין איפה הייתי בפורים. מה היה כאן, או יותר נכון מי היה כאן.

כנראה היה כאן יהודי שלא ממש דומה לעצמו בשאר ימות השנה. ולא בגלל שהוא השתכר. היין היה רק אמצעי להכניס לך בדת, שנעולה רוב השנה, את המושג 'לא יודע'.

אם אתה חושב שאתה יודע מי אתה, אז במהלך השנה המציאות מראה לך בעדינות, שאתה לא בכיוון. בכל פעם שקורה לך משהו לא לפי התוכניות שלך, זה כבר מעמיד את האני שלך מול האין של המציאות. את האני מול האין של רצון השם.

לא תמיד אנחנו מקבלים את זה ולא תמיד מבינים שההתנגשויות הללו הן בעצם דרישה לשינוי בתעודת הזהות שלנו. השם רוצה מאיתנו משהו, ואנחנו לא מבינים איך זה קורה לנו. איך הילדים מעזים לדבר אליי ככה, למה לא מתייחסים אלי כראוי בעבודה, איך זה שאני עושה כל כך הרבה ומקבל כל כך מעט? טקסטים כאלה שנשמעים בחלל הפנימי שלנו, מעידים על הצורך לעדכן את תעודת הזהות.

הקדוש ברוך הוא שולח לנו, כל כמה דקות, ניסיונות ובדיקות בשביל לראות האם אנחנו מזדהים עם הדמויות שיצרנו ואותן אנחנו מכנים "אני". אני: רגוע, אני: לא מפחד, אני: רוחני. כל אני שתחשוב שהוא אתה, נועד לניסיון ולבסוף לפירוק, כשתבין שזה לא באמת אתה.

עדכון תעודת זהות יכול להתחיל בדיוק אחרי פורים. הרי רק אתמול ושלשום השתדלנו לקיים את המצווה 'עד דלא ידע'. היינו מוכנים לשים את האני בצד ולהתמסר אל האין. ללכת אל אותו מקום לא בטוח שנקרא 'לא יודע'. כמה יין צריך האני כדי להתפרק מהתחמושת שלו ולומר... וואלה לא יודע. מי אתה? לא יודע. מה אתה? לא יודע.

תחשבו על ראיון כזה עם אותו אדם: לפני פורים הוא עונה על כל השאלות בביטחון. ובפורים היין גורם לו לחייך ולומר "אהההה, האמת היא שאני לא יודע".

"לא הבג"צ חסר קווים אדומים. זה שלטון הימין שמעולם לא הציב אותם"

אורי אריאל

להיות יהודי חופשי

www.zehut2019.org.il | חפשו מפלגת זהות בפייסבוק

קריאת ראשי רשויות ביהודה ושומרון

אסור לסכן את ארץ ישראל ואת ההתיישבות ביהודה ושומרון!
נוכח הסכנה בעליית ממשלת שמאל של לפיד וגנץ, ממשלה אשר תעמיד
בסיכון את ההתיישבות ביהודה ושומרון, אנו קוראים לציבור המחנה הלאומי
לגלות אחריות ולעמוד לימין ההתיישבות.

לפיד וגנץ שמדברים על פינוי יהודים מיהודה ושומרון ועל יישום
ההתנתקות במקומות אחרים, ימיטו חורבן על נחלת אבותינו.

אנו רואים חשיבות רבה בהצבעה למפלגות אשר מחוייבות הלכה למעשה
לעתיד ההתיישבות ולפיתוחה על ידי הציבור הנאמן לארץ ישראל.

ראשי הרשויות ביו"ש:

חננאל דוראני, יו"ר מועצת יש"ע וראש מועצת קדומים | יוסי דגן, שומרון | אלי שבירו, אריאל
בני כשריאל, מעלה אדומים | שלמה נאמן, גוש עציון | עודד רביבי, אפרת | אברהם בן יוסף, חברון
אליהו גפני, עמנואל | יוסי אברהמי, גבעת זאב | אליהו ליבמן, קרית ארבע חברון | דוד אלחייני, בקעת הירדן
יוחאי דמרי, דרום הר חברון | אסף מינצר, אלקנה | יגאל להב, קרני שומרון

פזיקה

אפטר פורים

אורי צוקר, רכז חברתי בישיבת 'פרי הארץ'

הכיתה, זה שכל השנה הוא לא ממש התלמיד המצטיין, הופך להיות רב פורים הנערץ. הלמדן והחנון עושה קצת שטויות. והוא הביישן מוכן אפילו לעלות לבמה ולשיר שיר, מי היה מאמין. ולא לדבר בכלל על המורים המבוגרים האלה, שחוזרים להיות קצת ילדים.

ברגע שפורים עובר, כולם חוזרים בחזרה למקום: רב פורים חוזר להיות הליצן, החנון להיות חנון, הביישן ביישן, והמורים ללא ספק חוזרים להיות מורים. אז באמת לא קרה כלום. השתגענו, התהפכנו וחזרנו בחזרה למקום, בדיוק לאיפה שהיינו. רצנו רצנו רק כדי להגיע בחזרה לנקודת הזינוק, זה ממש מתסכל.

אולי ננסה להסתכל הפוך? אולי פורים הוא בכלל לא נקודת הסיום, אלא נקודת הזינוק? אולי בפורים קורה לי משהו כל כך משמעותי שאני הולך איתו הלאה?

מה היה קורה אם הייתי מרשה לעצמי להיות כל השנה כמו שאני בפורים, הייתי שמח יותר או פחות? הייתי יותר מי שאני או פחות מי שאני? אולי בפורים אני בכלל לא מישוהו אחר? אולי אני פשוט מקבל חלון הצצה פנימה, למי שאני באמת? אולי פורים נותן לי כוח כדי להיות מי שהייתי רוצה להיות באמת, ואני פשוט לא מעז?

ה' נתן לנו יום אחד לצאת מעצמנו אל עצמנו, לראות שבאמת אפשר לגלות אותו ואותנו מאחורי כל המסכות של היום יום. פורים זה זמן לקחת נשימה עמוקה עמוקה, לנשום עמוק את מי שאני רוצה להיות, את כל השאיפות, הרצונות, החלומות. לנשום עמוק את הנוכחות הפשוטה והמשמחת של ה', ולדעת שזה באמת אפשר, שאני באמת יכול להיות שם, אני רק צריך לעבור.

מוצאי פורים שמח!!!

מסיבת ראש חודש, ונהפוך הוא, שוק פורים מטורף, תחרות תחפושות, התנדבות, מקשטים חדר אוכל, הרקדה, ערב כישרונות צעירים, תענית אסתר, מתכוננים לפורים, קריאת מגילה, סעודת פורים, מסיבת פורים בלילה עם כולם, משתכרים, קמים עם הנגאובר, קריאת מגילה בבוקר, משלוח מנות, מתנות לאביונים, משתכרים שוב, מנחה של שיכורים, סעודת פורים ביום, ערבית של שיכורים, קמים בבוקר שוב עם הנגאובר, שושן פורים, נוסעים לירושלים, שותים שוב, ושוב קמים עם הנגאובר, ו...

וזהו בעצם. כל ההכנות, כל הציפיות, כל מה שעבדנו והשקענו בשבילו נגמר. עכשיו אנחנו מרגישים כמו בלון שהוציאו לו את האוויר, נשאר רק לחכות לפורים הבא.

ופורים הבא ייראה אחרת? אולי הוא שוב ייראה אותו דבר כמו פורים הזה, המון השקעה, המון עבודה, פורים, והכל נגמר. אז מה יש בכלל בפורים הזה שכל כך עושה לנו את זה? הרי הוא סתם בא והולך, שובר שגרה, הרבה כיף ובלאגן, ואז הוא נעלם. כמו בשנה שעברה, ובזאת שלפניה, וכנראה גם בשנה הבאה.

זה באמת מאוד מובן, בפורים אנחנו פשוט מי שאנחנו לא. מתחילת אדר מותר לנו להיות הרבה דברים שכל השנה אנחנו לא מרשים לעצמנו להיות. פתאום המצחיק של

"אני מתנגד נמרצות לכל כפייה, בוודאי לכפייה דתית. אני רוצה שאתה תהיה אתה!"

אורי צוקר

זהות
בראשות משה פייגלין
להיות יהודי חופשי

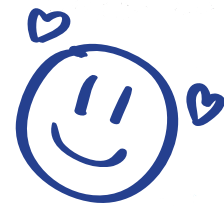
ז
זהות
תנועה ישראלית יהודית
בהנהגת משה פייגלין

www.zehut2019.org.il | חפשו מפלגת זהות בפייסבוק

בתים צמודי קרקע אחרונים במחירים שלא יחזרו

חינוך איכותי
וקהילה מפרגנת ושמחה

נותרו 4 בתים אחרונים!

מעלה חבר

קולטים חברים חדשים ומזמינים אתכם לבוא ולהכיר אותנו
מוסדות חינוך תורניים איכותיים | שכונה חדשה במיקום עוצר נשימה | פעילות קהילתית תוססת ושמחה

רק **825,000** ₪

צמוד קרקע עם גינה

< 8 דק' מקרית ארבע >

4 פרסומי ישראלי *הדמייה לתחשה בלבד

צמוד למדד תשמות הבניה 9/18

לפרטים והרשמה:
נתנאל - 050-8370797

מרכז
מידע
אמנה

1-800-260-240
www.amana.co.il

צבאים בתל אביב

ונהפוכו בהאנגר 11 בנמל תל אביב

נתואל ליברמן

אז אחרי שבחודש כסלו מקפיץ מופע 'צמאה' כמעט ארבעים אלף איש בכנייני האומה, הוחלט לקפוץ למים העמוקים של נמל תל אביב ולהביא מופע שכולו קודש וצימאון להשם במקום שעדיין לא רגיל למחזות המוניים מסוג זה.

נפרד לגמרי. ערב לנשים וערב לגברים, ו... כן. אנשים מכל הסוגים הגיעו. חב"דניקים וסרוגים רקדו יחד עם חילונים ובעלי תשובה בכל הרצף האפשרי, ומי בכלל צריך את ההגדרות האלה כשהנשמה רוקדת דקה לפני פורים?

ארבעת אלפים וחמש מאות איש השתתפו בשני לילות ה'צמאה', הדליקו את הנשמה בארבעת אלפים כוסות יין, רקדו מכל הנשמה את ניגוני השמחה והתרגשו יחד בניגוני הדבקות.

אברהם פריד, שולי רנד, ישי ריבו, נתן גושן ושי צברי, יחד עם התזמורת בניצוחו של נאור כרמי, נתנו את הנשמה בניגוני הדבקות ובניגוני השמחה. אף אחד לא נשאר אדיש והשמחה הרקיעה שחקים.

"בחיים לא ראיתי כל כך הרבה ספרים שעוסקים ביהדות ודווקא נראים אחלה. לא התאפקתי וקניתי..."

שליחה לנוער הגיעה עם שמונה בנות וסיפרה: "לפני כל שיר וניגון ניסיתי לתת הסבר על מהותו והסיפור שעומד מאחוריו. ה'ארבע בבות' היה מהמם - הבנות מאוד התפעלו מכך שכולן בקהל שרו את הניגון בעצימת עיניים וגם הן התרכזו על מנת להתפלל".

שליחה של חב"ד בקמפוס שהגיעה עם עשרות סטודנטיות סיפרה: "...הן ממש ממש נהנו... בקושי ישבו, רקדו כל הערב.

"היה נפלא! ! המיקום מדהים מבחינת חוויה של תיקון לסטודנטיות (ולא רק להן)... אחרי שהיו בהופעות של גויים במקום הזה עכשיו כזה מפגן ענק של קדושה ועוצמה חסידית.

"גם בשביל הסטודנטיות שקצת יותר מקורבות כבר ושמורות שבת ואינן יוצאות יותר למועדונים וכו', המיקום הזה מאוד משמעותי... תיארו תחושה של נצחון האור על החושך. ונהפוכו ממש!"

מוקדי מבחן התוכנית השנתית

מוקד מרכזי:

ירושלים

יום ראשון ב' ניסן
אולם 'נחלת יהודה'
שע"י ביהמ"ד הגדול בעלז
רחוב דובר שלום 6 ירושלים

מודיעין עילית

יום רביעי כ"ז אדר ב
אולמי 'אור יחזקאל'
רחוב רשב"י 21

בני ברק

יום חמישי כ"ח אדר ב
אולמי 'קונטיננטל'
רחוב בן יעקב 21

חיפה

יום רביעי כ"ז אדר ב
אולמי 'נדבורנא'
רחוב מיכאל 17

אשדוד

יום רביעי כ"ז אדר ב
אולם 'ויזניץ'
רחוב בעל הנס 14

שומרון - יבנה

יום רביעי כ"ז אדר ב
ביהכנ"ס הספורי
מתחת לשיבת 'רועה ישראל'

פתיחת רישום לכלל המוקדים בשעה: 19:00

לרישום למוקד המבחן

במוקד לב לדעת:

072-221-9050 שלוחה 3

לב
לדעת
תפארת שמשון

פרשת צו | הרס והרס עצמי

כי יש אמת בשני ההסברים. הרמב"ם צדק בשייכו את אכילת אדם לפולחנים האילייים. קורבנות אדם היו נפוצים בעולם העתיק. אצל היוונים, למשל, האל כרונוס דרש קורבנות אדם. על פי המיתולוגיה, המינאדות, מלוותיו של אל היין דיוניסוס, היו תולשות בידיהן איברים מקורבנותיהן החיים ואוכלות אותן. האצטקים בדרום אמריקה הקריבו קורבנות אדם בהיקף נרחב, מתוך אמונה שהשמש תגווע אם לא תזון דרך קרב בדם אדם: "כדי למנוע את חורבן העולם הם נטלו על שכמם את המשימה להשקות את השמש באנגריה החיונית המצויה רק באותו נוזל יקר ערך המקיים את בני האדם".

ברברה ארנרייך, שהעבודות לעיל לקוחות מספרה 'פולחני דם: מקורותיה וקורותיה של תשוקת המלחמה', משערת – כמוה כולטר בורקרט, שהאימה מפני חיות הטורף הייתה מן החוויות המעצבות של האדם הקדמון. השבטים הקדומים ידעו כי סכרי שאחד מן הקבוצה, בדרך כלל נוכרי, נכה, ילד או אולי בעל חיים, ייפול טרף, ושאכילתו – ואכילת דמו – תעסיק לזמן מה את הטורף כך שלשאר תהיה הזדמנות לברוח. זיכרון בראשיתי זה הוטמע בתודעה האנושית והיה לימים הבסיס לפולחני הקורבנות. הדם הוגש לאלים הרעבים למאכל. פולחנים אלה, אומרת ארנרייך, היו "מבחינות רבות חיקוי של ההתנהגות בעת התנפלות טורף. חיה או שמה אדם מן הקבוצה מוקצה לזבח, הנעשה לעיתים במופע מרהיב של אכזריות".

טקסים כאלה מופיעים כאשר שבטים נעשים מאורגנים דיים להפוך מנטרפים לטורפים; הפחד הקדום מפני היטרפות לובש עתה פנים של טקס דתי. כפי שכתב חוקר הדתות והמיתוס מירצ'ה אליאדה, "בטקסי החניכה בתרבויות שונות, הישות האלוהית מדומיינת כחיית טרף: אריות ונמרים באפריקה, יגוארים בדרום אמריקה, תנינים ומפלצות ים באוקיאניה".

אבל ארנרייך אינה עוצרת בפולחנים הדתיים הפרימיטיביים. לדעתה, אותה תגובה רגשית – פחד ואשמה – שרדה עד ימינו כחלק מן המטען הגנטי שירשנו מעידנים אחרים. הדבר מתבטא בשתי צורות. האחת היא הנטייה האנושית להתלכד לנוכח איום חיצוני. השנייה היא הנכונות להסתכן בהקרבה-עצמית למען הקבוצה. רגשות אלה מופיעים בעתות מלחמה. הם אינם הגורמים למלחמה, אך הם מטעינים אותה ב"אותם רגשות עמוקים – אימה, יראה ונכונות להקרבה – המשווים לה קדושה". זהו אחד ההסברים לכך שכה קל להניע ולגייס המונים לנוכח איום חיצוני.

המלחמה היא פעילות של הרס ושל הרס-עצמי. מדוע אם כן היא מוסיפה להתקיים? דבריה של ארנרייך מציעים תשובה. זוהי שרידה מזיקה של אינסטינקטים שהיו נחוצים מאוד לאדם הקדמון, הלקט-צייד – ונותרו פעילים, אף כי מיותרים, עד ימינו. בני האדם עדיין נרטטים לנוכח אפשרות של שפיכות דמים. אחוזי אימה – וששים אלי קרב.

צדק הרמב"ם כשראה באכילת הדם מעשה אלילי. צדק גם הרמב"ן בהסבירו אותה כתסמין לאכזריות. עתה אנו מבינים את החוכמה מרחיקת הראות הטמונה באיסור אכילת הדם. רק כך אפשר היה לרפא בהדרגה את האדם מאינסטינקט שהושרש בו בחזקה כשחי בעולם של טורף ונטרף, של ברירה בין מיתה להמתה.

הפסיכולוגיה האבולוציונית לימדה אותנו על שייכים גנטיים אלה מוזמנים רחוקים. היות שאין הם רציונליים, קשה לרפאם בכוח התבונה לבדה. לריפויים נדרשים פולחנים, איסורים חמורים ורכישת הרגלים. אלימות וטרור מצלקים גם את פני עולמנו המודרני. האיסור על אכילת דם נותר לבושתנו רלבנטי גם מבחינה זאת. היצר שהוא מבקש לרסן, הקרבת החיים לשם גירוש שדי הפחד, עודו עומד בתוקפו.

כאשר ישנו פחד, קל לפנות נגד אלה שאנו רואים כ"אחרים" וללמוד לשנוא אותם. משום כך נדרשים אנו, ובעיקר מנהיגינו, לנקוט עמדה ברורה נגד אינסטינקט הפחד ונגד עוצמתה השוחקת של השנאה. שהרי כל הנחוץ לרוע כדי שיצליח הוא שהאנשים הטובים יישבו בחיבוק ידיים.

בפרשתנו, הדנה בקורבנות, מופיע איסור אכילת הדם: "וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ כֹּל מוֹשֶׁבְתֵיכֶם לְעוֹף הַלְּבָהָמָה. כֹּל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל כֹּל דָּם, וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיךָ" (ויקרא ז, כו-כז). אין זה רק עוד איסור בין איסורים. התורה מציבה אותו כערך יסודי. הוא בולט, למשל, כבר בבית שכתה ה' אחרי המבול עם נוח, ודרכו עם כל האנושות: "אֵךְ בְּשֶׁר בִּנְפֹשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכְלוּ" (בראשית ט, ד). בנאומי ספר דברים שב משה וחוזר עליו:

רַק חֶזֶק לְבַלְתִּי אֶכַל הַדָּם, כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ, וְלֹא תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם הַבֶּשֶׂר. לֹא תֹאכְלוּ; עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמַּיִם. לֹא תֹאכְלוּ, לְמַעַן יִיטַב לָךְ וּלְבְנֵיךָ אַחֲרֶיךָ כִּי תַעֲשֶׂה הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי ה' (דברים יב, כג-כה).

מה חמור כל כך באכילת דם? הרמב"ם והרמב"ן הציעו הסברים מנוגדים. הרמב"ם, נאמן לקו השווה את כל 'מורה נבוכים', רואה באיסור זה חלק ממלחמתה הגדולה של התורה נגד האיליות. הוא מציין שהתורה משתמשת באותו ביטוי חריף לגבי אדם האוכל דם ולגבי אדם המעביר את בנו למוֹלֵךְ לעבודה זרה:

וְנִתְתִּי פָנַי בְּנֶפֶשׁ הָאֹכֵלֶת אֶת הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֹתָהּ מִקְרֵב עַמָּהּ (ויקרא יז, י);

אֲשֶׁר יִתֵּן מִזְרְעוֹ לְמִלֶּךְ... וְאֲנִי אֶתֵּן אֶת פָּנַי בְּאִישׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקְרֵב עַמּוֹ... וְאִם הָעָלַם יַעֲלִימוֹ עִם הָאָרֶץ אֶת עֵינֵיהֶם מִן הָאִישׁ הַהוּא... וְשִׁמְתִּי אֲנִי אֶת פָּנַי בְּאִישׁ הַהוּא וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ וְאֶת כָּל הַזֵּנוּי אַחֲרָיו... (ויקרא כ, ב-ה).

ביטוי זה, אומר הרמב"ם, אינו מופיע בתורה בשום הקשר אחר. רק כאשר להקרבה למוֹלֵךְ ולאכילת הדם – ושניהם, לדידו, עניין אחד: עבודה זרה. גם אכילת הדם הייתה הרגל פגאני. עובדי האילים, אומר הרמב"ם, האמינו שהדם הוא "מזון השטנים, וכאשר אוכל אותו מישוהו, הוא נעשה אח לשדים, והם באים אליו ומודיעים לו עתידות".

הרמב"ן, לעומת זאת, סבר שאיסור אכילת הדם קשור לטבע האדם. מזוננו משפיע עלינו, ואכילת דם בהמה עושה אותנו גסים, בהמיים וחיייתיים:

מִן הַיְדוּעַ עוֹד כִּי הַנֶּאֱכַל יֵשׁוּב בְּגוֹף הָאוֹכֵל וְהוּוּ לְבֶשֶׂר אֶחָד. וְאִם יֹאכַל אָדָם נֶפֶשׁ כָּל בֶּשֶׂר וְהוּא יִתְחַבֵּר בְּדָמוֹ וְהוּוּ לְאֶחָדִים בְּלֵב, תְּהִיָּה עוֹבֵי וְגִסוּת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם, וְתִשׁוּב קְרוֹב לְטֵבַע הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית אֲשֶׁר בְּנֶאֱכַל; כִּי הַדָּם לֹא יִצְטָרֵךְ יְכוּל כְּשֶׂאֵר הַנֶּאֱכָלִים שִׁישְׁתָּנוּ בְּעִיכּוֹלָם, וְיִתְלַהּ בּוֹ נֶפֶשׁ הָאָדָם בְּדָם הַבְּהֵמָה. אִיזָה הַסֵּכֶר הוּא הַנֶּחֱסָר? רֵאיוֹת מִן הָאֶרְכֵּיאוֹלוֹגְיָה וּמִן הָאֶנְתֵּרופוֹלוֹגְיָה מְעִידוֹת

מימי ומשה דיקמן
מזמינים אתכם

לשבת סדנת אימאגו לזוגות

שטרם פותרו, להבנה עצמית, ולהבנת הבן זוג באור אחר, ולחיזוק הקשר הזוגי והמשפחתי, חוויה בלתי נשכחת – באווירת שבת במלון אביב בטבריה.

יוני 20, 21, 22

המחיר לזוג 3,600₪
עד ה-17/4, 3,300₪

לרישום ולפרטים נוספים **תקשרו**
: 054-755-4228

למידע על הסדנא
www.mimidickman.com

הרב דר אברהם טורסקי:
אני מכיר את עבודתה: המצוינות של מימי, ואני מאמין שהסדנא שלה מאד חשובה. במיוחד בימינו כשיציבותה של המשפחה נחלשת כל כך.

הרב אהרון בינה, ראש ישיבת נתיב ארית: "אני מכיר ועבדתי עם מימי למעלה מ-20 שנה. צפיתי בה הופכת גם קשיים מאד גדולים להצלחות. אני מתרשם לא רק מהמקצועיות של מימי, אלא גם מראות שמים שלה. הסדנא הזאת חשובה לכל בית ישראל."

ספרייה מפוארת במחיר מוזל, ובהפרש - הזמנתי את המובילים למנת גלידה משולשת במדרחוב השכונתי.

הדסה סאסי | MORANSASI@GMAIL.COM

ועקר התפילה תלוי בלב

הלב הוא הציור

נדמה לי שכל ילד קטן עובר את השלב המתסכל שבו הוא לומד בגן לצבוע בין הקווים. כשלא מצליח לו, אנחנו מעודדים אותו, אומרים שזה אמנם לא פשוט ואולי קצת מייגע, אבל אם הוא ישקיע זמן ותשומת לב לפרטים, בסוף הוא עוד יצבע ביד אמן. אבל מה אם נבקש שיתקתק את הצביעה? איך ייצא הציור אם נאמר לו: "עזוב, מאמאליה, אל תתרכז, אל תשקיע כל כך. העיקר - צבעת, הדיוק לא משנה..."?

לפעמים, כשאנחנו באים לבקש, תוקפת אותנו עצלות מסוימת, או אולת ידיים. פקפוק לא בבורא, אבל בסיכוי שהישועה אכן תגיע. או שאני בכלל ראויה לה שתתמלא. בדיוק על כך כותב רבי אלימלך: "אבל כשצריך להתפלל על איזה דבר, אל יאמר בלבו 'מי אנכי שאתפלל על הדבר ההוא?' רק אדרבה - צריך להחזיק אז במדרגתו ואל יתעצל מלהתפלל על כל דבר". ובמקום אחר הוא מוסיף חיוק מתוק מדבש: "דהנה מדרך אב לרחם על בניו. אם רואה איזה כאב שיש להם - אז הוא מרחם ונותן לו איזה מאכל טוב ודברים טובים שינוחו דעתם בהם. אבל הצער והכאב גופא שיש להם, בלתי אפשרי לאביו ליטול מהם. והבורא ברוך-הוא, כשיש איזה צער לאדם והוא מתפלל אליו יתברך, אז לא די שמסיר ממנו הצער, אלא אף זו שנותן לו כל הטובות שפע ברכה".

אז למה להזדרז? מי קבע ש'תפילה מהירה' שווה 'ישועה מהירה'? אולי תפילה מהירה משמעה ישועה חסרה, או לא מדויקת? תפילה בכוחה להפוך עולמות. אפשר למצוא בזכותה עבודה טובה, את בן או בת הזוג המיוחלים, את הרפואה, ואפילו-אפילו כוננית מאיקאה. ואולי אם נאמין בה קצת יותר, ברגעי החסד האלה של האדם מול בוראו, לפי רבי אלימלך, בעל ההילולה, יש גם סיכוי גדול שנוכה שסופסוף תגיע הישועה הנכספת בשלמותה.

לפני כמה שנים, בשעה שישבתי במשרד על דו"ח מורכב במיוחד, קיבלתי טלפון מפתיע מאמא שלי. "תגידי" היא אמרה, "כמה ספונטנית את?" ובלי לחכות לתשובה שלי, הוסיפה: "כי מחורתיים ההילולה של רבי אלימלך מליז'ענסק וחשבתו לנסוע". חודשים חיפשתי פרטנרית לטיסה להילולה ואף אחד לא רצה להצטרף אלי, ופתאום - אחרי לילה שבו השלמתי בעצב עם העובדה שאת כ"א באדר אני ככל הנראה אציין בארץ, מול אותו הדו"ח בדיוק, הגיעה השיחה המיוחלת והמאוד לא אופיינית הזו. אחרי צעקת שמחה, ואישור מהבוסים במשרד, סגרנו מקום על טיסה מאורגנת עם לו"ז צפוף מאוד שדחס בתוך 32 שעות, ביקור בכמה ציוני צדיקים על הקו שבין אוקראינה לפולין, כשבסוף המסלול ההגעה אל הציון הנכסף של מורנו, דודנו ואהוב לבנו - רבי אלימלך מליז'ענסק.

בכל ציון שאליו הגענו, הכריז אחראי הקבוצה מדי כמה דקות את מה שהפך להיות 'סלוגן' של הנסיעה - "תפילות מהירות, ישועות מהירות" שנאמר במטרה לזרז את המתפללים. בפעמים הראשונות היה בזה אפקט משעשע משהו, היו אפילו כמה שבבדיחות הדעת, התחילו גם הם להכריז את המשפט. אבל מפעם לפעם מצאתי שהמוטו הזה מציץ לי, שכן על אף שהעמידה בזמנים היתה חשובה מאוד - תפילה, כמאמר חכמינו, היא דבר שאמורים לעשות מתוך כובד ראש. היא מצריכה עבודה, השקעה, פירוט של מה שהלב מבקש. איך רבי נחמן כותב כל כך יפה? "איהו עבודה שבלב - זה תפילה. ועקר התפילה תלוי בלב, שישים כל לבו עליה". הרי אם היה מדובר בספירה של כסף, היינו כולנו עוצרים ומדקדקים על כל שקל ושקל, וייקח כמה זמן שייקח. אז למה כשזה מגיע לפרוט לפניו יתברך את כל הרצונות, הבקשות והחסרונות, אנחנו ממהרים כל כך לפתור את זה בתפילה חפוזה וגמרנו, בחשיבה ש'ה' יודע מה אני רוצה או צריכה וזה מספיק?"

אכן שמע אלקים

כיהא לסטודנטית, העברתי את שנות הלימוד שלי כשאני תפרנית מהרגיל. היו לי כל הרהיטים הבסיסיים וזה היה מספיק בהחלט, אבל בשלב מסוים נכספתי לארון תלייה ראוי. ימים ארוכים תרתי אחרי רהיטים למסירה עד שבאחד הימים תפסתי שאני מחפשת ומחפשת, אבל דבר אחד ומרכזי במיוחד שכחתי לעשות - לבקש עליו. "אבא, אבא. זאת הדסה" פניתי אליו בייאוש, "גלוי וידוע לפניך שזה לא שאני לא רוצה לקנות, אלא פשוט לא יכולה. אנא המצא לי ארון, ואם לא ארון, אז משהו שנראה כמו אחד כזה. ויהי רצון שיהא הרהיט הזה ברחוב שלי, ויגיע עד לפתח הבניין. ונאמר אמן".

נדמה לי שזה אפילו היה כבר באותו הערב, שבתי מטויל צונן בעיר הקודש ומצאתי פועלים משפצים במרץ את בית הקפה הסמוך לביתי. בחוץ היתה זרוקה לית שירת וינטאו' גדולה, שבשיפוץ קל, מעט צבע וכמה שעות של השקעה יכולה להשתדרג פלאים לארון תלייה נהדר. "סליחה?" אזרתי אומץ ופניתי אל הפועלים, "השידה הזו לזריקה?". אחד מהם שאף ארוכות מהסיגריה, ואז הניח אותה בצד וענה במבטא ערבי כבד: "היא בדרך לפח. לאיפה את צריכה אותה?" לא יודעת את נפשי מרוב אושר, הצבעתי

לכיוון הבניין. בלי לחכות למילה נוספת הוא גרר את הכוננית עד הכניסה, זרק לעברי "אללה, ס'אמאך!" ושם לעבודה. וככה מצאתי את עצמי באישון ליל, גוררת קומה אחרי קומה, אחרי קומה, כוננית שגבוהה ממני בראש וחצי, מודעת מאוד לעובדה שמה שביקשתי - זה בדיוק, אבל בדיוק, מה שקיבלתי.

כמה שנים אחר כך, כשספריית הקודש בביתי התרחבה לה, מצאתי עבודה כוננית ספרים יפהפייה באיקאה, רק שהחנות - היתה רחוקה מאוד ומחיר ההובלה - היה גבוה בהרבה ממחיר הכוננית. הפעם, הקדמתי תפילה למעשה - "אבא, זאת שוב אני", אמרתי. "במטותא ממך, על מנת שאכבד את ספרי התורה, המצא לי כוננית יפה, לתפארת, עם המוני מדפים. על הכוננית אשלם באהבה, אבל את עלות ההובלה, עד הבית - אני משאירה לך". במקרה הזה, הישועה לקחה קצת זמן. בכל זאת, הגעתי עם רשימת בקשות מסודרת מאוד: דגם ספציפי, מצב מעולה והובלה חינמית, לא עניין של מה בכך. חולפים שבוע ושבוועיים ושלוש, ויום בהיר אחד, בקבוצה השכונתית מפרסמים את הספרייה שביקשתי למכירה. "מי שאמר לכוננית שתגיע, יאמר להובלה שתבוא גם" התפללתי ופניתי לחברה טובה לעזרה. מפה לשם, היא גייסה חברים, וכולנו יחד הרמנו את הכוננית היישר אל הפינה המיועדת. כמה עלה לי התענוג? כמה שעות טובות של תפילה מפורטת,

אתם משפחה
אידיאליסטית,
תורנית וחושבים על
מגורים בצפון?

יש לנו על מה לדבר...

לפרטים:

El.hagalil18@gmail.com

052-8547419

שמחות נשים בנותה ביותה

בערב מיוחד התוועדו על במה אחת רות בנאי, שרון רוטר וגאלה קוגאן. איך נראה פורים במבט של חוזרת בתשובה? איזה מסכות אנחנו מרשות לעצמנו להשיל והאם כדאי לחפור או להרפות מלחקור את הכביסה המלוכלכת שלנו?

בניה זית

גאלה: המשפחה שלי הייתה דלת אמצעים, לא היה להורים שלי כסף, והם עבדו מאוד קשה בשביל לכלכל אותנו. לכבוד פורים, אמא שלי לקחה את שמלת הכלה שלה והכינה לי ממנה תחפושת של נסיכת השלג. נראה לי שאני לעולם אזכור לה את זה.

הלן: יש איזושהי תחפושת שזכורה לך מילדות, אחת שאהבת אותה?

גאלה: האמת שכן. עלינו ארצה מאוקראינה, בעיקר בעקבות אנטישמיות מאוד קשה שההורים שלי חוו. באנו לארץ, והמשפחה שלי הייתה דלת אמצעים, לא היה להורים שלי כסף, והם עבדו מאוד קשה בשביל לכלכל אותנו. לכבוד פורים, אמא שלי לקחה את שמלת הכלה שלה והכינה לי ממנה תחפושת של נסיכת השלג. נראה לי שאני לעולם אזכור לה את זה.

הלן: רות, את לא גדלת עם פורים. התחפשת כשהיית ילדה?

רות: כן, קצת, אבל אני לא זוכרת שום דבר מזה. אני חושבת שכל הילדות שלי היא קצת בערפל, הזיכרון שלי מאוד חלש מכל הדברים האלה, אבל אני יכולה לספר על התהליך שעברתי עם פורים. הפורים הראשון שלי פה בארץ ישראל, היה יומיים לפני הגיור שלי. ידעתי שעוד יומיים אני הולכת להיות יהודיה ובעיקר חיקיתי לזה. לא הבנתי מה קורה מסביבי, ועל הכל הסתכלתי מהצד. גם אז, והאמת שגם כל הפורים שאחר כך, לא הבנתי מה זה פורים. מה כל השתייה הזאת? פשוט לא הבנתי.

לפני שנתיים זה השתנה. החברים מקהילת 'נהורא' הגיעו לבית שלנו, וכשהם היו אצלנו, זה בעצם היה הפורים הראשון שלי. פעם ראשונה שבאמת הבנתי שפורים הוא מאוד קדוש וזה לא רק שתייה. הבנתי שיש בפורים שתייה וקדושה ביחד. ממש לא חוויית את זה ככה עד הפורים הזה.

לפני כן, פורים הזכיר לי יותר מדי את דנמרק. שתיית אלכוהול זה דבר מאוד חזק שם, וממש לא אהבתי את הדמיון של פורים לסיפור הזה. אבל באותו פורים, ראיתי יהודים ששותים עם מבט כלפי מעלה. היו שם דיבורים של 'ביחד', וזה היה חזק מאוד.

שרון: מאז החזרה בתשובה אנחנו עושים מסיבות פורים אצלנו בבית, עם חבורה של חוזרים בתשובה כמונו. באמת כמו שרות אמרה, המרנו את המסיבות של פעם למסיבות של פורים, ועכשיו אלה מסיבות עם קדושה. יש שם אורות מאוד גבוהים. וזה מדהים שעם כל הבלאגן נשמרת הקדושה והתורה, גם כששותים. יש שמירה מיוחדת ביום הזה, והחיבור בין כולם מביא באמת להרבה שמחה.

הלן: מה התחפושת שהייתן רוצות להתחפש באמת? מה הייתן רוצות להיות?

גאלה: חתיכת שאלה. נראה לי שהייתי רוצה להתחפש ל... צדיקה. על אמת! להיות צדיקה באמת. אני הרי עובדת עם שחקנים. אני מכירה משהו שקיבל את הדמות של הרב אבוהצירא. אמרתי לו: אתה מסכים לעשות את זה? אתה מעז לצלול לדבר הזה? הוא אמר שהוא לא יודע. ניסיתי להסביר לו שזה חתיכת עניין לגעת בדבר כזה. אני הייתי שמחה לגעת בזה, וזאת התחפושת שהייתי בוחרת לי.

הלן: איך את מגדירה צדיקה?

הלן בן דוד: שלום לכולן! השנה קיבלנו ברוך ה' "דאבל אדר", מה שאומר שכנראה אנחנו ממש צריכות שמחה. נמצאות אתנו כאן הזמרת שרון רוטר, השחקנית גאלה קוגאן, ורות בנאי. תוכלו לספר קצת על עצמכן?

גאלה: שמי גאלה קוגן, אני ברוך ה' אמא לשני בנים מתוקים, נשואה לבעלי שיחה שיחה בריא אמן, אני שחקנית בטלוויזיה, ובשנתיים האחרונות אני מנחה מעגלי נשים בשיטה שפיתחתי שקוראים לה 'אימוני ליבה'. אני בתהליך של תשובה כשלוש עשרה שנה, וזה עוד לא ממש נגמר, ברוך ה'.

רות: שלום. אני רות ואני חושבת איך לומר את זה נכון - נשואה לאביתר בנאי, זמר ישראלי... אני גיורת ואני פה בישראל כבר חמש עשרה שנים ויש לנו חמישה ילדים. העברית שלי לא משהו, ומה עוד לספר? אני מספרת את הסיפור האישי שלי בכל מיני מקומות, וחוזר מזה אני עובדת המון עם כביסה... ולאחרונה התחלתי בין השאר לטפל באנשים כאובים ומבולבלים. בגדול, זה מה שאני עושה.

שרון: שמי שרון, ואני בתהליך של תשובה כבר הרבה זמן, לא יודעת כמה בדיוק. שומרת שבת בערך כבר עשר שנים, ואני גם זמרת וגם כותבת ומשתדלת לעשות כל מיני דברים שקשורים לאמנות ושיביאו גם פרנסה. יש לי חמישה ילדים ואני גרה בצפריה, מושב ליד כפר חב"ד.

הלן: תודה רבה. רציתי לפתוח בשאלה מה זו שמחה עבורכן? איך אתן מגדירות שמחה?

גאלה: התשובה הראשונה שעולה לי, היא "אין שמחה כהתרת הספקות". כל עוד יש בפנימיות שלנו תנועה שמייצרת ספק, אז אנחנו סובלות מהשורש של עמלק. מבחינתי, שמחה זה אומר להיות בחיבור עם עצמי. יש בחיים את הרגעים הפשוטים האלה, שבהם את מלאה בהכרת הטוב על מה שיש לך, על הדברים הגדולים, וגם על הדברים הקטנים, הבסיסיים "so called", באמת שום דבר הוא לא בסיסי, שום דבר לא מובן מאליו. כשאת מכירה בזה, וחווה באמת ששום דבר לא מובן מאליו, אלו רגעים של שמחה.

רות: אני באופן אישי, חוויית הרבה שנים צער פנימי, בגלל ריחוק מה' ומעצמי. אצלי השמחה תלויה בדיבור אישי ובקשר עם עצמי ועם ה'. השמחה אצלי היא דבר מאוד גבוה.

שרון: בגיל צעיר יותר, השמחה הייתה פשוטה יותר. כיום עם כל העומס של הבית והילדים, אני קצת גונבת את השמחה. לפעמים אני מערימה על היצר הרע בשביל שהוא יביא לי שמחה. ולפעמים השמחה מגיעה כתור מתנת חיים שצריך לחטוף אותה בזמן, להתפעל ממשו קטן שהילד שלך עושה או אומר ולא משנה מה היה מצב הרוח קודם.

הלן: מה אומר לכן חג פורים?

גאלה: בחוויה שלי, איך שאני רואה את זה, אנחנו כל השנה מחופשים. הפעמים שאנחנו לא מחופשים הן מעטות. לא רק לכאלה שהם שחקנים במקצוע שלהם, לכולנו יש לנו נטייה כזאת כבני אדם. די קשה לנו להתעמת ולהיות בחיבור עם מי שאנחנו באמת. חיבור כזה כמו שרות דיברה עליו - עם עצמנו ועם הקדוש ברוך הוא. אנחנו מספרים לעצמנו כל מיני סיפורים על מי אנחנו. ופורים, שהמדרגה שלו זה להגיע 'עד דלא ידע', הוא תזכורת נפלאה לכן שאנחנו כל הזמן מחופשים. אני מאוד אוהבת את החג הזה, ומאוד מחוברת אליו, למרות הבלאגן של הדאגה לתחפושות.

שרון: המרנו את המסיבות של פעם למסיבות של פורים, ועכשיו אלה מסיבות עם קדושה. יש שם אורות מאוד גבוהים. וזה מדהים שעם כל הבלאגן נשמרת הקדושה והתורה

שכתבתי בו רק שני סיפורים. אחד מהם הוא על ילדה שיש לה את הכל, אמא, אבא וכל מה שצריך, אבל באמת אין לה כלום. מבחוץ יש הכל אבל אין כלום מבפנים. בסוף הסיפור כתבתי באותיות קטנות "אני לא רוצה להיות" ואחר כך ככתב יותר גדול "אני לא רוצה להיות"... ככה שכבר מגיל תשע לא כל כך רציתי להיות בעולם שבו הייתי. עם התחושות האלה הלכתי בערך עד גיל עשרים וחמש. בשלב מסוים הגעתי לנקודה שהתחלתי לצעוק למישהו. התחננתי וביקשתי עזרה - ביקשתי לראות אמת.

הלן: כששחררת את הצעקה הזאת, הורדת מסכה?

רות: כן. הרגשתי שהתהליך הזה מברר לי בין מה שטוב בחיים לבין מה שלא. הדבר הראשון שגיליתי היה, שיש ה'. עד אז הוא לא היה קיים אצלי בכלל. לא רק שלא האמנתי, אפילו פחדתי מאוד מהדת. בשלב הזה של החיים, גיליתי שכשאני מתחברת לעצמי ומורידה את כל המסכות שהשתמשתי בהן כל החיים, אז אני לא הולכת יותר לבד. במקום ההרגשה הקשה של לבד-לבד, בכל פנייה למעלה, אם לה' או לתוכי פנימה, התמלאתי אושר! היה לי כל פעם פורים, כל פעם 'ונהפוך הוא' מעצב לשמחה ממשית.

גם היום, אני צריכה כל פעם להזכיר לעצמי, ולא לשכוח. לפנות זמן באמת להקשיב - לשבת ולהיות עם עצמי, אז המסכות יורדות. החיים גוררים אותי כל הזמן לעשייה. עושים משהו אחד, ואחר כך עוד ועוד, ופתאום אני לא זוכרת מי אני ומה אני עושה פה בכלל. אחרי שאני מתבודדת ומדברת עם ה', אני מצליחה לשמוח ולהיות בכיף עם הילדים, והכל הולך לי.

הלן: גאלה, איך את מתמודדת עם נשף המסכות של החיים הללו?

גאלה: אני ברוך ה' זוכה להעביר סדנאות העצמה לנשים, והדבר הזה משמח אותי מאוד. אפשר להגדיר שהשריר הכי חשוב באישיות, זאת ההכרה, הדעת, המחשבה. הסדנאות הן בעצם "חדר כושר לתודעה". מאז שנכנסתי לתחום, אני קודם כל מתרגלת עם עצמי. לפני שאני באה ללמד, אני צריכה קודם כל ללמוד ולהתנסות בעצמי. כשאני חוזרת הביתה, בחיי היומיום, אני מנסה ליישם את התרגול שאני מלמדת, והעבודה הזאת מאוד ממלאת. אני מתפללת להצליח ליישם דברים, ואפילו אם אצליח לממש חצי ממה שאני מצפה, זאת תהיה הצלחה גדולה.

בכל אופן, הדבר העיקרי שאני חותרת אליו בכל הלימוד שלי, הוא היישום של מאמר המראות של הבעל שם טוב. הבעל שם טוב אומר שכל מה שאנחנו רואים מחוץ לנו, משקף קודם כל את מה שקיים בתוכנו. אם הוא לא היה קיים בתוכנו, לא היינו יכולים לזהות אותו בכלל. בהקשר של השמחה, התרגול מכוון להפסיק את התלות שלה בהנעה חיצונית. אם השמחה שלי תלויה בגורם חיצוני, וזה קורה לי עדיין לא מעט, בתור שחקנית, אז אני בבעיה. עולם המשחק קשה במיוחד בקטע הזה, כי עושים כל פעם אודישנים, ותמיד צריך לקבל אישור מאנשים חיצוניים, והתחרותיות היא גדולה, וזאת חוויה מאוד מתסכלת. ברוך ה', אני כבר יודעת לזהות שכל עוד אני תולה את האושר שלי בגורם חיצוני - זאת דרך ישירה לגיהנום. עיקר הלימוד והתרגול, הוא חיפוש של האושר והשמחה בתוכי פנימה.

הלן: תודה לכן, נשים שמחות! פורים שמח כל השנה!

הפאנל התקיים בכנס הנשים במדרשת 'נביעה' של ארגון 'נהורא' ברמת גן, בי"ד באדר א', פורים קטן השנה.

באירוע השתתפו בחורות רווקות ונשים נשואות 'מתקרבות' ובעלות תשובה. בהמשך הערב התקיימו ריקודים בליווי מוזיקלי לתוך הלילה.

גאלה: צדיקה זאת מישהי שנמצאת במהלך של השוואת צורה ליוצרה בצורה מתמדת. ממש בלי הפסקה. להיות בחיבור מתמיד לאור אינסוף. זאת אחלה תחפוש, ואם אני מוצאת כזאת - אני לוקחת.

הלן: רות, יש לי שאלה. משהו בכך שידר לי אמת כזאת עד הסוף, ונראה לי כאילו אין עלייך מסכות. זה נכון?

רות: אני באמת לא אוהבת מסכות. וכשאני עושה מסכות, או שאחרים עושים, זה כואב לי. במצב כזה אני מרגישה לא שייכת. לפעמים אני משתמשת במסכות של ציניות או שטחיות, ואז אני מרגישה שאני בורחת מעצמי וצריכה לחזור מהר...

הלן: שרון, הרי על כולנו יש איזו שהיא מסכה שאנחנו עוטות על עצמנו מדי פעם. יש לך אחת כזאת שבזמן האחרון מלווה אותך?

שרון: בזמן האחרון אני דווקא בקטע של להציף את הפגמים שבי, ולהוריד מסכות. אם אני עוברת מצוקה, אני בודקת בתוך עצמי איפה הנקודה שזיפתי בה. כשמתחילים את התשובה, מנסים לעשות יותר טוב, ולעשות עבודת מידות. כשעובר זמן אתה פתאום קולט שהרבה דברים נשארו אותו דבר ואולי אפילו יותר גרועים. השגרה ועייפות החומר, כל מיני דברים פועלים על אוטומט כזה. אני מנסה להסתכל על הדברים האלה ובסופו של דבר להעלות את הכל לקדוש ברוך הוא ולהתפלל שיעזור לי לעמוד בכל הניסיונות. יש הקלה מאוד מאוד גדולה ברגע שאת מכירה את הפגם שלך. הכוונה לא רק למצוא את הפגמים, אלא גם להמשיך עוד שלב ולדבר עם ה'. לבקש ממנו: 'ה', הנה הכביסה המלוכלכת שלי, נקה לי אותה! כי אין מצב שאני אוכל לעשות את זה לבד" האמת היא שההרפיה הזאת מביאה ישועות. ה' עוזר, ודברים מתרפאים.

הלן: גאלה, את מתחברת למה ששרון מספרת?

גאלה: אני מתחברת לבקשת העזרה מה', אבל פחות בעניין של לנסות להבין בדיוק את הלכוך. אני חושבת שבאופן כללי הדברים שמפריעים לנו, בעצם נמצאים אצלנו כדי לעזור לנו להגיע לנקודה שאנו מייחלות להגיע אליה.

הלן: את יכולה לתת דוגמה למשהו כזה?

גאלה: אם יש לי ניסיון עם כעס, במקום לנסות לפענח למה הוא בא, אני אומרת "וואו, יש בי כעס". אני מסתכלת על הכעס הזה ואומרת תודה רבה לקדוש ברוך הוא שהוא מראה לי בתוכי את האיכות הזאת. דרך אמירת התודה, נוצר תהליך של ניקוי. האמת היא שגם אם לא מרגישים, אנחנו לא נשארים באותו המקום, אלא יש התפתחות ספירלית. מגיעים לאותה נקודה מזווית עמוקה יותר.

הלן: רות, אני רוצה להתחבר אלייך מהנקודה הזאת. בהקשר של המסכות, הרי את התגירת, ויש בזה משהו מטורף. חוזר בתשובה גם עושה צעד אמיץ וענק, אבל בכל זאת במקום מוכר של מישהו שנולד יהודי. אבל את עשית מהלך חד הרבה יותר. הייתה לך תחושה שהיו לך חיים של שקר ועברת לחיים של אמת?

רות: כפירוש כן. כבר בילדות הרגשתי שבחוץ אני הילדה השמחה והכל טוב, אבל עמוק בפנים אני בוכה. לא ידעתי למה, ולא יכולתי להסביר למה אני מרגישה לא במקום. בזמן האחרון מצאתי יומן מגיל תשע,

איכה
ayeca books + judaica

לרכישה עכשיו באתר
ayeca.shop

הגדה של פסח
לילדים

מבחר הגדות מושקעות
לילדים שיהפכו את ליל
הסדר לחוויה רוחנית
וחסידיית לילדים

רגעים
של אור

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

האם חתולים אוהבים חומוס?

הראשון בעולם שכותרתו: "חתולים מלקקים חומוס!". וכך היה כתוב שם: "זו לא הפעם הראשונה שקוראים מסורים דיווחו לנו על חתולים שנצפו כשהם אוכלים חומוס. כבר פרסמנו כאן בעבר את תמונתו של החתול אלנבי, שגילה חולשה לחומוס מגיל צעיר. הפעם מדובר בסרטון שבו חתול בשם פיצ'י מלקק חומוס בתיאבון רב. זה לא כל כך מוזר שחתול יטעם חומוס באופן חד פעמי - כבר הכרנו כמה חתולים שינסו לטעום הכל, פעם אחת לפחות. זה קצת יותר חריג כשחתול ממשיך ומלקק חומוס, פעם שנייה ושלישית..."

שמחתי בלבי שאותה אישה יראת שמיים לא השליכה את סלט החומוס לשווא ושיש עדיין תקווה לסיפור, ובתוך זמן קצר הצלחתי להירדם. כעבור שבוע חזרנו לאותו מקום עם אותה עגלה ועם כמעט אותם מצרכים. החלטתי להציץ לשיבה וראיתי את הטבחית הצדקת מנקה את השולחנות. "נו", אמרה מיד כאילו ציפתה שאופיע, "האם בירת עבורי אם חתולים אוהבים חומוס?". "ביררתי באינטרנט", אמרתי בשמחה של מצווה, "והם אוהבים גם אוהבים, ואם נשאר לך סלט חומוס מיותר, את יכולה להשליכו לאשפה בלב שלם!". היא הייתה מאושרת והודתה לי מכל הלב. האושר שלה הדביק אותנו במקצת. לאחר שחזרנו להתגלגל אל ביתנו שאלה אשתי: "מה?! בדקת באינטרנט אם חתולים אוהבים חומוס?! היה נדמה לי שיש לך דברים יותר חשובים לעשות בחיים...". "ראשית, אני שמח שיצא בסוף סיפור פיקנטיו", התוודיתי, "ומה חשוב יותר - יש כאן כמה מצוות - 'בל תשחית' ולא לצער בעלי חיים, והכי חשוב - זכינו לשמח יהודיה כשרה".

ערב אחד חזרתי עם אשתי מקניות ב'מעייץ 2000'. כאשר נכנסנו עם העגלה העמוסה לעייפה ברחוב צר בתחילת נחלאות, באה לקראתנו אישה דתייה כבת ששים עם שקיות בידיה ושאלה את אשתי בשיא הרצינות: "תגידי לי גברתי, האם חתולים אוהבים חומוס?...". אשתי הייתה מופתעת ונבוכה והביטה לעברי. אמנם היא לא פחות חכמה ממני, אבל היא יודעת שאני מסתובב בחוץ יותר ממנה, ואולי מניסיוני יש לי תשובה על השאלה המזווה הזאת.

מעולם לא עסקתי בגסטרונומיה של חתולים, בטח לא ברזולוציה של חומוס או טחינה. ידעתי רק, כמו כל תושב נחלאות, שזו שכונה שורצת חתולים (ולכן המילה 'חתול' נמצאת ב'נחלאות'), ושהם חוגגים בוקר, צהריים, ובמיוחד בלילה על הררי האשפה שמתרוממים על הפחים הירוקים. שאלתי בסקרנות את הגברת: "למה את שואלת?". היא הסבירה: "אני משליכה כעת לאשפה כל מיני סלטים שנשארו בשיבה כאן שאני טבחית בה, ואני לא בטוחה שהם אוהבים חומוס, ולכן חוששת שזהו כל תשחית...". התפעלתי מיראת השמיים הטמונה בסיטואציה - קודם כל לא לעבור על 'בל תשחית', וגם לקיים מצווה שלא לצער בעלי חיים. התנצלנו על כך שאין לנו תשובה בנושא והמשכנו להתגלגל עם העגלה לאורך הסמטה. אמרתי לאשתי: "מקרה כזה צריך להירשם בפנקסו של חוזר בתשובה". "אבל אין כאן ממש סיפור", טענה, "סתם קטע מוזר ומצחיק". גלגלתי את העגלה בשתיקה שהיא כהודאה. באמצע הלילה נדדה שנתי. נזכרתי בשאלה האם החתולים אוהבים חומוס? ופשוט שאלתי ברשת את 'גוגל' יודע-כל: "האם חתולים אוהבים חומוס?", והגעתי לבלוג החומוס

יום פתוח

למתעניינים במסלולי קולנוע / משחק

יום ב', כ"ה אדר ב', 1.4.19 בשעה 17:00

מלגות גבוהות

שי אישי לכל משתתף

קמפוס נפרד לגברים ולנשים

תעודה מטעם האוניברסיטה הפתוחה

האוניברסיטה הפתוחה

הטובים לקולנוע

בית הספר לקולנוע יהודי

תורת החיים

יצורים. משנים. משפיעים.

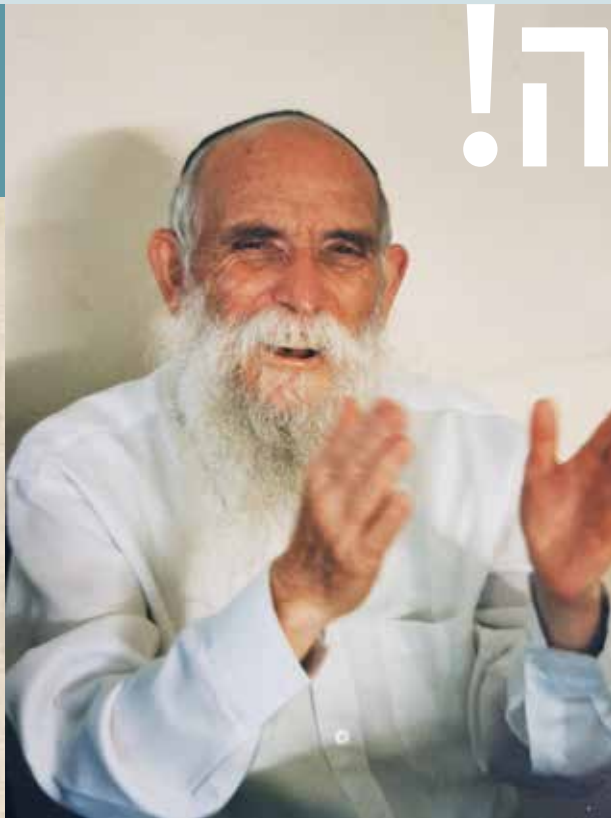
בית צבי מיתר

050-8684028

התקשרו עכשיו:

08-9156001

ביאה-בה!

הרב משה שפירא זצ"ל, ר' מוישה בפיו כול, הוא האיש הצעיר ביותר שהכרתי.

דוד הלל

הגיל שלי אולי חצי משלו, אבל עוד לפני עשרים שנה, כשהכרתי אותו לראשונה, הרגשתי שמדובר באדם הרבה יותר צעיר ממה שאי פעם אזכה להיות.

ה

כבר מרחוק אפשר היה להבחין בכך. להתבונן בו מתפלל בחיות בבית הכנסת, או צולע במרץ את ההליכה היומית שלו, בשש בבוקר מסביב לעפרה. לא היה אפשר לפספס את בת השחוק התמידית שעל פניו, או את היכולת שלו להתפעל כמו ילד קטן מדברים שאחרים כבר התרגלו אליהם מזמן.

זכיתי להיות ממש במחיצתו, כשעבדנו על סדרת ספרי "פניני שפת אמת" שהוא כתב. התפקיד שלי היה להגיש את הספרים לדפוס, אבל מעטים יודעים שאת רוב עבודת העימוד עשה ר' משה בעצמו. את מלאכת ההקלדה ידע כבר עוד מימיו ככתבן בבית המשפט בצעירותו, אבל כעת הוא נדרש ללמוד את רזי המחשב ומעבד התמלילים. איך פותחים ושומרים קבצים, איך משנים גופן או ממרכזים טקסט, ומה ההבדל בין סגנון פסקה לסגנון תו. זה לא היה לו קל, אבל הוא עשה את זה בשמחה ובהתפעלות ובחדוות גילוי. פעם ציינתי בפניו כמה זה יוצא דופן שאדם בגילו אוהב מחשבים וטכנולוגיה. הוא הסתכל עליי בחיוך ואמר: תאמין לי שאין לי שום עניין במחשבים. אבל אם אני צריך ללמוד לעשות משהו חדש - אין לי שום בעיה ללמוד.

בעולם שבו אנשים גוזרים על עצמם נכות מרצון בתוך כלוב של הרגלים ותדמית, בתירוץ "זה לא אני", ר' מוישה לא הסכים להחליט שיש דברים שהם "לא הוא". אם צריך - לומדים, ואם קשה ללמוד - מתאמצים, ומנסים שוב. לכן הוא האיש הצעיר ביותר שהכרתי. רבי

נחמן אמר ש"אין טוב להיות זקן", ור' מוישה שימש לי תמיד דוגמה כיה איך אפשר להיות עם זקן לבן, אבל ממש לא להזדקן.

לפני ארבע עשרה שנה הוא לקה באירוע מוחי, שפגע בתפקוד היום-יומי שלו. הליכות הבוקר הפכו הליכות איטיות עם הליכון לבית הכנסת, ואז הומרו בנסיעות, וכשהכניסה למכונית והיציאה ממנה נעשו כואבות מדי - הסיעו אותו בניו בכיסא גלגלים בדרך העולה בתלילות מביתו לבית הכנסת. הישיבה בבית הכנסת לא הייתה לו קלה, ולפעמים זעקות הכאב שלו קרעו את החלל ואת הלבבות - אבל הוא לא ויתר והמשיך לבקש מבניו שיביאוהו לתפילה, במצבים שבריאם וחזקים ממנו בהרבה מרשים לעצמם להתפלל בבית.

בוקר אחד ניגשתי אליו אחרי תפילת שחרית, ושאלתיו לשלומו. את התשובה אני זוכר כאילו נאמרה הרגע: "טוב מאוד! ברוך ה' טוב מאוד! היה טוב, ועכשיו יותר טוב ויהיה הרבה הרבה יותר טוב!" אינני זוכר אם באותו בוקר הייתי מדוכדך מפני שהצצתי בחשבון הבנק, או בגלל עוד ידיעה מדאיגה על עמונה שהייתה ביתי, או כי סתם עוד לא התעוררתי לגמרי - אבל לראות אותו יושב כך על כיסא גלגלים, ומכריז בקול ובשמחה (ובדיבור שבור בגלל השבץ) שעכשיו טוב ויהיה הרבה יותר טוב, הבנתי כמה הפרופורציות שלי שגויות, וכמה הוא אכן הרבה יותר צעיר ממה שיש לי סיכוי להיות אי פעם. מה שבטוח, הדכדוך שלי נאלץ לפנות את מקומו לחיוך גדול.

מן הסתם תקראו בהרבה מקומות על כיבוד האב המופלא של ילדי, שעשו תורנות של יום בשבוע לסעוד את אביהם. פעם דיברתי על כך בהתפעלות עם אחד מהם, ותשובתו הממה אותי. "זה מילא", הוא ענה.

לרב יהושע שפירא שליט"א

ראש ישיבת רמת גן

כוס תנחומים על הפרת הנזר במשפחתכם בפטירת אביכם

משה שפירא זצ"ל

החסיד הרב באש קודש שהוצתה מכוחו,

ובהמשך דרכו בבניין התורה והארץ תנוחמו

צורבא מרבנן
TZURBA MRABANAN
לעניין שטות סמך (מיטת) אלימקור ר"ל

הרב יעקב אריאל - נשיא המכון
הרב בן ציון אלגאזי - ראש המכון
מגידי השיעורים והלומדים בארץ ובעולם.

הזו והכתה גלי הדף עצומים. למעשה, גם עלון "קרוב אליך" שאתם אווזים בידיכם הוא מפירי-פירותיה של אותה מהפכה. כולנו תלמידיו.

ומתוך האש הקדושה הזו הוא ידע גם לזעוק ולגעור בשעת הצורך - בענייני הכלל, ואף בעניינים פרטיים. פעם סיפרתי לו על סכסוך שיש לי עם מישהו וכמה אני מפחד להתייצב נגדו ופשוט להעמיד אותו במקום. ר' מוישה הגיב מיד: כשאני צריך לצעוק על מישהו אין לי שום בעיה לעשות את זה. הוא אפילו הציע לבוא ולצעוק בשבילי... רק אחרי זמן הבנתי למה זה כל כך קל לו: מפני שהוא ידע שהתוכחת המגולה שלו לא תגרום בשום אופן לאהבה להיות מסותרת.

כי ר' מוישה היה כולו אהבה. הוא היה דוגמה חיה לדרכו של סבו הגדול, אהרן הכהן, שהיה אוהב את הבריות ומתוך האהבה הזו מקרבן לתורה. הוא לא ייחס את האש והאהבה הזו לעצמו, אלא ראה אותה כמתנה גמורה מלמעלה, "עבודת מתנה אתן את כהונתכם". מי ששמע ברכת כוהנים מפיו זוכר כיצד התנשא קולו של ר' מוישה מעל קולות כל הכוהנים האחרים במילים "לברך את עמו ישראל ב'א-ה'יב'ה!" וכשהוא בדרך-זעק "ב'א-ה'יב'ה!" חשנו היטב את האהבה שלו. את האהבה שהוא רוצה להשפיע עלינו, את אהבת ה' שהוא רוצה לחשוף בפנינו, ואת האהבה שכל חייו השתוקק לעורר בנו אל ה' יתברך.

"תחשוב על איך שהוא מתאמץ ובוחר כל יום להמשיך את החיים האלה. תחשוב איזו מסירות נפש צריך בשביל לרצות לחיות במצב שלו". בעיניו לא היו חיים שאינם ראויים לחיותם. הוא קיבל עליו לגמרי את כל הייסורים, אבל מעולם לא נעשה אדם מיוסר. השמחה והחיות בקעו ממנו כמו מזרקור, וראינו בחוש איך ככל שהגוף נחלש, הנשמה רק יותר ויותר מאירה. רוב האנשים מוטרדים מהשאלה האם יש חיים אחרי המוות, אבל ר' מוישה ראה לו לשליחות להוכיח שיש חיים לפני המוות. חיים של "למענך אלקים חיים".

התופעות המופלאות הללו לא היו רק גילויים של שמחת חיים טבעית. הוא לא היה סתם סבא חייכן. אצלו הן נבעו במישרין מהאש שבערה בו, אש של קדושה, של עבודת ה', של געגוע לקרבת אלקים. בכל מה שכתב ולימד תמיד חתר לחשוף את הנקודה האלוהית שמחיה את המציאות, שהיא העיקר, וכל השאר רק גילויים ולבושים לגביה. מעולם לא נלאה מלדבר עליה, לכתוב עליה, לשיר אותה, להתפעל ממנה, לשאוב ממנה מלוא חופניים של חיות מדבקת ועמוקה. וגם בסוף ימיו, כשהגוף נחלש מאוד, ואפילו שרירי הפנים התקשו להביע משהו, עדיין היה אפשר לראות את הניצוץ הבורע בעיניים, ולקבל ממנו זריקת מרץ ועידוד. ר' מוישה העמיד אלפי תלמידים ותלמידות עם אשתו הרבנית רבקה תבדל"א, וזרע את הזרעים שהצמיחו את המהפכה החסידית הגדולה בעבודת ה'. כמו אנרגיה אטומית עצומה שמתפשטת מביקוע של חומר מועט, כך התפשטה האש הקדושה

אבד חסיד מן הארץ

בית ישיבת רמת גן, רבניה ותלמידיה

משתתף בצערם העמוק של רה"י מו"ר הרב יהושע שפירא יבדל"א ומשפחתו.

על פטירת אביו שזכה להעמיד דור של תלמידי חכמים ומובילי דרך בעם ישראל

הרב משה שפירא זצ"ל

בבנין התורה העם והארץ תנוחמו,

הרב בן ציון אלגאזי

ראש הישיבה

הרב יעקב אריאל

נשיא הישיבה

יורה לכל הכיוונים

לזכרו של הרב אחיעזר אטינגר הי"ד

נולדה לו בתו הקטנה, ואני תוהה לעצמי איך וכמה ולמה הרב נמצא אתנו "תמידים כסדרם" למרות זאת. וכך היה כשחיתן את בתו הבכורה. כשעומד מולך ראש ישיבה עם תכונות של מלאך, נגמרים לך התירוצים.

לאחר מסע של התמסרות לעם ולתורה, ובעקבות זאת, הרב החליט באומץ רב להקים ישיבה בשכונת נווה שאנן השוכנת בדרום תל אביב. שכונה שצביונה היהודי בסכנת הכחדה, מעוז המסתננים והנרקומנים. היו אתגרים רבים בדרך שלא הבנתי או האמנתי כיצד ניתן לעמוד בהם. נתחיל בכך שכל בתי הכנסת בשכונה עמדו שוממים, את חלקם הצליחו לפרוץ מסתננים ולהפוך לבתי מחסה, פאבים או אולמי שמחות. האוכלוסייה היהודית המעטה שנשארה כללה בעיקר גברים ונשים מבוגרים אשר היו מסתגרים בביתם מרוב פחד ואימה, כך שמניין הפך לחלום די רחוק. אך הרב, חדור מטרה ודבקות שלא ניתן לערער, מצא בית כנסת שומם, "נווה מדבר" כינוהו, ואט אט, חזונו החל קורם עור וגידים. את חלום המניין מימשו סוחרי הנעליים, למבוגרים דאג הרב למשלוחי מזון, לתמיכה ולעידוד, את המבנה דאג הרב לשפץ יחד עם בנו היקר, אלישיב, ואני משפשף בעיניי נוכח המציאות המתהווה בניצוחו של הרב הצדיק והיקר.

כשישבנו לנסח את חזון הישיבה, הרב אמר בפשטות: "ישיבה שיש בה לימוד תורה ברצינות ובהתמדה". בתחילה חישנו מסיסמה כה רצינית, "מיושנת" יש שיאמרו. היום, הדור הצעיר אוהב יצירתיות, משחקי מילים, חדשנות, אטרקציות, חוויות ועוד. אבל עבור הרב, באופן האמיתי, העמוק והפשוט ביותר – לימוד תורה היה הדבר המתוק והחוויתי ביותר שיש בעולם הזה. ואכן, מי שזכה לשהות במחיצתו – זכה להבין את כוונתו ולא רק זאת, אלא לחוש זאת ממש.

כשהרב התגורר עם משפחתו בדרום תל אביב, אני זוכר כיצד היה הולך

ככה הנר בדרום. בעצם, לא נר, ככה המגדלור של דרום תל אביב – מרכז שליחות, חזונו ונשמתו של מורנו ורבנו הרב אחיעזר אטינגר הי"ד. במשך יותר מעשור היה הרב טבול כל כולו במסירות נפש עבור עם ישראל. נושם את נשימתו הנאנחת והקואבת של כל אדם ואדם, מקשיב, מחבק, מסביר ונותן עצה. הוא לא היה רב לתלמידים, הוא היה רב לאנשים. בכל יום מתגלים עוד ועוד מעגלים שהרב היה משפיע בהם – שיעורים לקשישים במתנ"ס הקהילתי בשכונת נווה שאנן, שלוש פעמים בשבוע. שיעור לצעירים בשכונת פלורנטין, שיעור לבעלי בתים בשכונת שפירא, ועוד פעולות שלצערי לא זכיתי להכיר. הרב, בענוותנותו ובצניעותו הנדירה, מגנט מאות ואלפים, ואפילו בשיחה קצרה ועניינית נשבו מהפשטות ומהטוב שבו. כל מה שעשה, עשה כדי להגדיל תורה. הנחת של הרב הייתה לראות תלמיד שמגיע חמש דקות לפני הזמן ויוצא עשר דקות אחרי. כל דקת לימוד הייתה עבורו יקרה מפז. הדלק שהניע את הרב היה האווירה בבית המדרש. כמעט בכל יום היה ניגוש אלי ומסביר לי כמה הוא שמח כשיש אווירה. והיו גם פעמים אחרות... באחת הפעמים שהייתי בפינת קפה בשעות הבוקר, הרב הגיע לישיבה ופתאום נעמד מולי בפנים נפולות ובדמעות של כאב: "איפה כולם? למה לא מגיעים ללימוד תורה בזמן? כואב לי... כואב לי... זה מחליש אותי..." הזעקה הזו שיצאה מנשמתו הטהורה בגלל הצער על ביטול תורה, לא תוכל להיות מתוארת על הכתב. הרגשתי שהרב אמר לי מילים ש"ניערו" אותי וזעזעו את אבריי.

ניגש אלי חבר בהלוויה, חיבק אותי ושנינו בכינו זה על כתפו של זה, ולאחר מכן אמר לי: "חייבים להמשיך בשגרה". עצמתי את עיני ואמרתי: "כיצד אפשר להמשיך בשגרה אם הרב אטינגר היה השגרה שלנו?!" מדי יום ביומו, עם השכמתי בבוקר לתפילה ולעוד יום בכולל, ידעתי שישנם שני דברים שלבטח יקרו בע"ה: הדבר הראשון הוא שהשמש תזרח. הדבר השני הוא שהרב יגיע לישיבה.

הרב עבר לפני כשנתיים ליישוב "עלי" שבשומרון. נסיעה מעלי לתל אביב בשעות הבוקר עלולה להימשך כשעה וחצי ואת הנסיעה הזו היה הרב נוסע בכל יום ויום, הלך ושוב, רצוא ושוב. בית המדרש היה נסגר כשהרב היה יוצא, כי הוא תמיד היה זה שיוצא ממנו אחרון. לעתים היה הרב מתקשר אלי בשעות לילה מאוחרות ומספר לי שהרגע הגיע לביתו, ואז אני שואל אותו איך ייתכן הדבר והרי יצאנו יחדיו מהישיבה, והרב בענוותנותו השמורה לו היה עונה לי ככה, בחצי משפט, בשקט ובדרך אגב: "לא הלכתי הביתה, הלכתי להעביר שיעור בשכונה". יום אחד הצלחתי איכשהו לגלות מבעד למילותיו כי

צילום: מאיר גילי

על קידוש ה' נרצחת ולנו לא נותר אלא לקיים את צוואתך. את שנגדע נמשיך, את מפעל חיך, ישיבה של לימוד תורה, של הפצת אור עם אווירה, עם רעש של תורה. רבנו הקדוש, אותיותיך פורחות באוויר.

בבקשה, לוזה אותנו מהמקום הבטוח יותר והמואר יותר שם למעלה, ובבקשה שלא רק השמש תזרח מחר אלא גם אורך - בישיבה.

מתלמידך לעד הכאוב,
יצחק וסרלאוף

בכל ליל שבת לישיבה, לומד תורה ושב בשעות הקטנות של הלילה. לא רק התורה היוותה משאת נפשו, הרב היה בקי בתחומי דעת רבים ותמיד רצה, אהב וניסה לעזור ולסייע לכל מי שרק אפשר. הרב היה כה זהיר בממונם של אחרים, כשהיה נדרש לצאת ולהיפגש עם אנשים מסוימים עבור הישיבה, היה הולך מרחקים ארוכים, אף במשך כ-45 דקות ויותר, כדי למנוע הוצאות מהישיבה בגין נסיעות. הדוד של אשתי, בעל חנות למוצרי חשמל, סיפר כי פעם אחת הגיע אליו עם מאורר לתיקון ושאל כמה יעלה התיקון, הדוד מסר כי זה בסדר וללא עלות, ישראלי מן השורה היה שותק וממשיך הלאה אבל הרב לא ויתר. הוא שאל שוב ושוב אם זה בסדר והסביר שהוא חושש מגול.

את הטלפון האחרון מהרב קיבלתי כ-14 דקות לפני הפיגוע והרצח המתועב והבלתי נתפס. הייתי באמצע הלימוד ולא הסתכלתי על הטלפון, אמרתי לעצמי שוודאי הרב ישמח לבוא ולראות אותי מרוכז בלימוד בלי הסחות דעת מיותרות כגון צלצול טלפון. ואני מבין שהמסר הזה והמסירות הזו הם בעצם מתנות שנוכל "לתת לרב".

הרב תיאר בפניי לא מזמן כחלק מהעשייה בישיבה ש"הוא יורה לכל הכיוונים", כמין נבואה שנזרקה מפיו. עם התודעות הקהילה לפיגוע הקשה, אנשים התכנסו, התפללו והתחננו לרפואת הרב. סוחרים הנעליים הגיעו לעצרת התפילה "והעיר כולה נבוכה"... כולנו מוכי הלב ותדהמה, איך ניתן לשאת את הכאב? את אבדן המגדלור בתוך מסך הערפל והחשכה?

הרב, תמיד היית ראש. היית ראש כולל, ראש ישיבת הסדר, ראש משפחה, ראשון לעזרה, ראשון לתורה ועוד. אך הם לא יודעים הרב, הם לא יודעים עד כמה ביום יום, אותו ראש היה מורכב בענווה, בצניעות ובפשטות שלעולם לא תתואר כראוי. במציאות בה אנשים דואגים לפאר ולרומם עצמם "אני ואני ואני ואני"... היה קיים אדם אחר שעניין אותו משהו אחר - תורת ישראל ועם ישראל.

הרב, מדבר אחד התפעלת, מעשייה למען הישיבה, מעוד בחורים ואברכים שהצטרפו אליה, מריבוי התורה, קידוש שמו של ה' והגשמת החזון. הרב,

בס"ד

**אולמת על שנה משפחתית של איחוד גורה ועזובג הי'
באווירה אסימטרית ומשפחתית ?**

**מדרשת טהר מזמינה אותך
ליום פתוח !**

**בואי אלפים מהאווירה האיוגג של המדרשה,
2782 אוויתי ומרומם אכזב**

**היכלות רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע
בעל הינעם אלימלך**

18:00 הרב דביר טל

19:00 הרב צאביק הראל

שיגג היכרוג וראיונות

**20:30 הגוולעבוב
ביני לנדאו**

**הערב יתקיים אי"ה במדרשת טהר, יב 2 נימין
ביום רביעי כ' אדר ב' (27.3.19)**

עלות: 50 ₪ | בוגרות 40 ₪
לפרטים והרשמה:
08-8693221
050-8684103

למתעניינות לשנת תש"פ:
*שנה מלאה
*שילוב עם תואר ראשון
של מכללת אורות

15 ₪
172/2

מדרשת טהר - אולמת מהו באהבה

חדש! ב'לב לדעת'

השאלה החודשית

מידי חודש תפורסם במספר המערכת שאלה בפרקים הנלמדים בתניא עבור תלמידי התוכנית ניתן לשמוע ולהשיב על השאלה במוקד 'לב לדעת'

שלוחה 7 **072-2219050**

בין העונים נכונה יוגרל

סט מהודר של שולחן ערוך הרב

השאלה החודשית חודש אדר שני

נושא: אחדות ה' וביטול העולמות

ש. בפרקים כ-כא מאריך אדמו"ר הזקן לבאר את ענין אחדותו של הקב"ה, מהי נקודת הביאור בפרק כ ומהי נקודת הביאור בפרק כא?

תשובות

1. פרקים אלו הם ביאור והמשך אחד איך שהוא יתברך יחיד ומיוחד ואפס זולתו רק שבפרק כ הוא המשל מדיבור האדם ובפרק כא הוא הנמשל.
2. בפרק כ מבואר ביטולן של עשרה מאמרות ביחס לאור אין סוף שלמעלה מעולמות ואילו בפרק כא מבואר ביטול הנבאים ביחס לעשרה מאמרות.
3. בפרק כ מבואר ביטול העולמות בבחינת יחיד שהוא לבדו הוא ואילו בפרק כא מבואר ביטול העולמות בבחינת אחד - ז' רקיעים וארץ וד' רוחות.
4. בפרק כ מבואר ביטול עשרה מאמרות ביחס למקורן כיחס דיבור האדם שיצא ממנו ביחס לשורשו ואילו בפרק כא מבואר שביטול עשרה מאמרות מיוחדות עמו בתכלית

מקורות לשאלה: תניא, פרקים כ - כא

ה'מרכז לחוויית התפילה' שמח להזמין אותך

לסדנא ייחודית ומרתקת בת 12 מפגשים

עשרות כלים מעשיים שיהפכו את התפילה שלך לחוויה של קרבת ה' חוברת עבודה, ליווי אישי במהלך הסדנא ואחריה מסע רוחני שהוא מתנה לחיים!

מנחה: יפתח מרדכי שמילוביץ'
מנחה סדנאות ושיעורים ברחבי הארץ מעל 25 שנה

אומן אורח: יונתן רואל

מנחה אורח: הרב ארו משה דורון

מפגש ראשון:
כ"א אדר ב' 28/3/19 בשעה: 19:30
במרכז 'נפשנים' מדרחוב בן יהודה 26 ירושלים
בבניין 'הכללית' קומה 1-

לפרטים והרשמה: אלעד 0556623519
asicha.org/sadna

סדרת קומיקס ייחודית מסע במבונת הזמן בעקבות האבות והמקומות הקדושים

עלילה במבפלה
הספרים מסדרת "מסע במבונת הזמן":
עלילה במבפלה, בדרך בית לחם

מקורו לרפשי | נמקד בהגיוח | לפרטים חסיה בן זאבי | hasyabz@gmail.com
054-4897125 052-6866704 אפשר בשמחה להשאיר הודעות טקסט או בוצאם

מה ש'חצי בעל תשובה' יכול לחולל

אהרן חברוני

והדברים האחרים צריכים להתאים את עצמם לרצונו. קיבלתי החלטה והיה לי ברור שזה מה שמנחה אותי. בתחושה שלי זה גרם לי לחוסר הצלחה בצבא, כי בגלל זה לא הערכתי את המציאות הצבאית. הצבא הוא מקום מערכתי גדול והישגי והרגשתי שהנשמה חסרה."

לפעמים מהפכה מתחילה מצעיר בוער לה' שנמאס לו... ארז פרידמן (26) מגדיר את עצמו כ'חצי בעל תשובה'. אם יש כאלו הטוענים שיש 'דתיים על הרצף', למה שלא יהיו בעלי תשובה על הרצף...? את נעוריו הוא בילה ברעננה כשמצד אחד הוא שומר שבת וכשרות, אבל מצד שני זהו הצד שעניין אותו יותר - הוא מבלה בברים ובמסיבות. איכשהו המוזיקה והאלכוהול והריגושים מגיעים לאיזו רוויה ונובטת בתוכו תוכנה: "בשלב מסויים הבנתי שאמנם יש שם ריגושים וכיף, אבל אני לא רוצה לחיות את החיים שלי ככה. כי זה רגעי. לא משהו שממשיך לאורך זמן. זה לא אמיתי. נחמד באותו רגע, אבל יום למחרת אתה קם ומחפש את הריגוש הבא. זה גם תרתי דסטרי - מצד אחד אני מאמין באלוקים ובאיזשהו מקום אני באמת מרגיש חיבור, ומצד שני מגיע למקומות האלה - זה לא הולך ביחד!"

מטפס להרי שומרון כדי ללמוד תורה

"הגעתי למכינה בעלי. שם אני מוצא את מה שכל כך היה חסר לי - אני מגלה אידאליים מאוד גדולים וחיים של תורה ושל אמת. יש קריטריונים, יש ערכים, ואני פשוט נמשך לזה. הגעתי באלול אחרי טיול בחו"ל שהיה רווי במסיבות טראנסים ובשלב הראשון לא עשיתי כלום במכינה, עד כדי כך שרצו להעיף אותי. אבל נלחמתי על מקומי וברוך ה' נכנסתי למסלול טוב של לימוד בשקידה."

אחרי הלימוד במכינה אתה מתגייס ליחידת אגוז. איך אתה מחזיק שם מעמד מבחינה רוחנית?

"דווקא החזקתי עמדה בצבא מבחינה רוחנית. גיליתי שהקב"ה הוא הדבר החשוב בחיים,

כל מהפכה צריכה חומוסיה ועיתון

"אחרי שסיימתי את השרות החלטתי לעשות לעצמי 'הודו' אבל בישראל. לקחתי את הזמן כדי לשאול שאלות ולבחון את דרכי, אז התברר לי בצורה חזקה שהתחום של קירוב ותשובה הוא זה שאני רוצה לעסוק בו. הבנתי שעולם התשובה הוא 'מניח' שהולכת לעלות, ורצינית להיות חלק מזה. אנחנו צועדים לקראת גאולה, וברור שמה שיש כאן צריך להשתנות. יש צימאון גדול לקב"ה ומישהו צריך לתת לזה מענה."

'מפגשי-ה' בחומוס אליהו

"הסתובבתי באזור התעשייה ברעננה באזור משרדי ההייטק. זו הייתה שעת צהריים וחברות של אנשים יצאו החוצה לאכול.

הגעתי מהישיבה והרגשתי לא בנוח בסביבה הזאת; היה חסר לי משהו מעבר לכיף ואוכל. ראיתי שם את 'חומוס אליהו' ונכנסתי פנימה עם המחשבות האלה. על הקיר היה שלט גדול ויפה 'ואהבת לרעך כמוך'. שאלתי את האישה הנחמדה שעבדה שם: מי הבעלים? והיא שאלה בחזרה: מה אתה רוצה? - הייתי קצת נבוך כי לא ידעתי בעצמי מה לומר, אבל מה היה לי להפסיד?"

מפה לשם, בעל החומוסיה אישר לו להתחיל. ארז מגייס את גיסו שמלמד ביישיבת 'אורות שאול' ברעננה, וכך נפתח השיעור הראשון עם ארבעה תלמידים. בעל הבית הצדיק פותח שולחן יפה ולשיעור הבא מתייצבים כבר 20 אנשים.

התעוזה הראשונית עם הניסיון המוצלח מובילים להקמת סניף נוסף בפתח תקוה.

קורס השליחים של 'ראש יהודי'

"הבנתי שאני צריך להכיר יותר לעומק את עולם הקירוב, וכשנפתח קורס השליחים של ראש יהודי הבנתי שזה המקום לרכוש כלים. שמחתי לפגוש שם אנשים שרואים את המשימה החשובה הזו כמוני. בקורס קיבלתי זמן לספר על המיום, וכך יצאה לדרך 'מפגשי-ה' נוספת בחומוסיית אליהו בשער בנימין, אותה פתח ר' גואל אהרוני, שלמד אף הוא בקורס."

פרידמן אוהב לצטט אמירה ששמע מהרב עופר גיסיץ "כל מהפכה צריכה בית קפה ועיתון", הוא מקווה שבמקום לשבת בקפה יבואו לאכול חומוס. כי אחרי הכל מה חשוב הוא לשבת יחד, להתקרב - אחד אל השני ואל ריבונו של עולם. ומעל הכל לדעת שכל אחד כנראה יכול להיות שליח."

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 03-5255355 | ry@neto.net.il

הצדקה שלכם
עושה גאולה מאהבה

ספר אחרי הסקל

מחבקים את החיילים הבודדים

היו שותפים לימון משלוחי מנות
שיחולקו בפורים לחיילים בודדים תושבי תל אביב

ספר מתנה לכל התורם 30 ₪ לחודש למשך שנה
3 ספרים מתנה לכל התורם 60 ₪ לחודש למשך שנה
סט ספרי קומיקס מתנה לכל התורם 90 ₪ לחודש למשך שנה

התרומה מזכה בפטור מס

צו

וזהו שכתוב וְעָרַךְ עָלֶיךָ הָעֵלָה, שיבטל כל רצונותיו לה' יתברך, ועל ידי זה וְהִקְטִיר עָלֶיךָ חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים, הוא העלאת ותיקון מחשבות הרעות, שמתקרב הכל לקדושה בשלמות. [ע"פ רבי יהודה לייב אלטר מגור, שפת אמת, צו תרל"ז]

החלקיות מזמינה שלמות

אֵשׁ תָּמִיד

אמר הרב המגיד ממזריטש: כאשר אֵשׁ תָּמִיד תִּקְוֶה עַל הַמְּזַבֵּחַ, אזי לא - כל העניינים הלא-טובים שבאדם - תִּכְבָּה, יכבו ויתבטלו. כדי לכבות את הצד הלא-טוב שבאדם יש צורך בלהט אש קודש לתורה ולמצוות, ולהט זה צריך להיות תמידי. קרירות, ואפילו לרגע אחד, עלולה להוות פתח לחזירתו המחודשת של ה"לא". זירו זה מתבטא גם במצוות זכירת מעשה עמלק, שאנו מחויבים בה מדי יום ביומו, המעוררת אותנו להילחם ב"אשר קרך בדרך" (דברים כה) ולהבעיר כנגדו אש מאירה ומחממת.

ואולם, למרות כל מאמצינו בהבערת האש על המזבח, עינינו נשואות בעיקר אל האש היורדת מן השמים. זו היא האש המעידה על השראת שכינה במעשי ידינו, על עליית זבחינו לריח ניחוח לפני מי שאמר ונעשה רצונו. אש של מטה אינה שלמה מצד עצמה. ככלל, כל מה שיש ביד האדם לעשות אינו יכול להגיע לידי שלמות, ותמיד הוא כפוף לגדרי הגבול והמידה. כך אנו למדים מסדר ימי המילואים, שבהם הוקם המשכן מדי יום ביומו, אך שב ופורק. הוקרבו קרבנות מדי יום ביומו, אך לא שרתה בהם שכינה. כך לאורך שבעה ימים, כנגד שבעת ימי בראשית המקיפים את הנהגת העולם המדוד והמוגבל. רק ביום השמיני, המבטא את השלמות שלמעלה מן הטבע, ירדה האש מלמעלה ושרתה השכינה במעשה ידינו. רק באותו היום הוקם המשכן ולא פורק עוד.

למרות כל האמור, אומרים חז"ל כי "אף-על-פי שאש יורדת מן השמים - מצווה להביא מן ההדיוט" (יומא כא). משמע: רק האש של מטה יכולה להוות הכנה לאש של מעלה. רק החלקיות מזמינה את השלמות, ודווקא הארעיות משמשת כבסיס לנצח. אֵשׁ תָּמִיד - אש שמבעירים מדי יום, מדי שעה, מדי רגע. אש שנמדדת במושגים של זמן, הנחלק תמיד לחלקים ולחלקי חלקים - שנים, ימים, שעות, דקות. ועם זאת, אש תמיד. אש של נצח, שממשיכה גילוי של בלי-גבול בגבול ומעניקה לזמן עצמו איכות של נצח. [ע"פ רבי מנחם מנדל שניאורסון מליובאוויטש, ליקוטי שיחות, צו תשי"ז]

יותר מרוח הקודש

זאת תורת העלה

אמרו חז"ל: "כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה". כי על ידי התורה, כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה גם עכשיו, שאינו בזמן הראוי ומקום הראוי. כי התורה היא למעלה מזמן ומקום, לכן על ידי ממשיכים גם עכשיו שיודבק בשורש נשמתו, בחינת "מזלייהו חזי" - שהמזל העליון, שורש ומקור הנשמה - רואה מה שאין העין יכולה לראות, שבחינה זו גבוהה יותר מרוח הקודש וגילוי אליהו. [ע"פ רבי שמואל שניאורסון, תורת שמואל תרל"א ח"א, עמ' לה]

יש באדם צעקה

וְשָׁמוּ אֶצֶל הַמְּזַבֵּחַ

הנה מצוות תרומת הדשן היא מצווה הראשונה בכל יום. כי הקרבן שאדם מקריב הוא לפי שמכיר בעצמו שיש בו כוחות שאינם מכוונים כרצון ה' יתברך, ועל כן מקריב קרבן ומבטל דעתו לפני ה' יתברך. והנה מה שנתקבל מהקרבן נכלל באש של מעלה, ומורה על היות האדם קשור ביסודו למעלה. אמנם מה שדוחה האש ואינו מתקבל נעשה אפר. ועל זה יש באדם צעקה, למה לא נתקבל גם זה? ולכן ציווה ה' יתברך ברוב רחמיו שיונח אותו האפר אצל המזבח, והיה נבלע במקומו, ומזה נעשה גופו של מזבח. כי תפילות כנגד תמידים תיקנום, ואותה צעקה היא התעוררות לכל התפילות. [ע"פ רבי גרשון חניך העניך ליינר מראדזין, בית יעקב, פרשת צו]

עצה איך להצליח

עֲצִים בְּבִקְרֵי בְּבִקְרֵי

פירשו בספרים הקדושים שצריך האדם לחפש בכל יום עצות שונות האין לברר האמת בנפשו. וזה עֲצִים בְּבִקְרֵי בְּבִקְרֵי, כי ביקור הוא ביור, וצריך עצות על הביור. וכתב רש"י כי אף-על-פי שהאש יורדת מן השמים מצווה להביא מן ההדיוט, כי באמת נמצא בלב איש ישראל נקודת אש מצד חלק התורה שיש לכל נפש ישראל, אך כדי שתתפשט זאת הנקודה בכל האדם צריך עצות, וצריך גם כן שיהיה רצונו באמת לבטל כל הרצונות והמחשבות רק לעשות רצונו יתברך.

איכה
ayeca: books + judaica

לרכישה עכשיו באתר
ayeca.shop

שולחן ערוך הרב הלכות פסח

ביאור דברי שלום על
הלכות פסח ביאור נרחב
לכל סעיף וסעיף ומראי
מקומות מפוענחים.

ב"ה

לפרטים והזמנות
נתן: 050-833-1504

יותר נפוק! יותר מעניין! יותר קרוב!
הפרסום בקרוב אליך עובד!

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

רעיון הסלמות

המתנה שלי

שקמנו כך המילים, משכו בכתיביהם והמירו להם לעבר. חיכו האנשים לעצמם: "הצלחנו!"

אתרי שהתרחמו מהפחוסים פרקו את הסלמות וארוז את חתיכות העץ במחבלות, וכך הצליחו להעביר עצים לירושלים.

שקמו מאוד היהודים על הרעיון שעלה בדעתה של אותה משפחה, וכמו אותה משפחה סלקארי – מלשון סלמות.

(על-פי מלמד פבל, מסכת מעשרות, דף כח, עמוד א)

מהם סלמות. הם להשו לכל אחד ואחד פאון מה לומר להילים השומרים על הדרכים.

לקחו האנשים את הסלמות והתחילו ללכת לירושלים. עד מהרה הגיעו למחסום. "לאן אתם הולכים?", שאלו אותם החילים. "מה אתם נושאים איתכם?"

אמרו להם האנשים: "אלה סלמות פדו לטפס על עצים ולתפס מוצלים. יש עכשיו הרבה מוצלים על העצים, ואנחנו רוצים לתפס אותם!"

"מכריחים להביא עצים לירושלים", אמרו היהודים איש אל רעהו.

"אבל איך?", שאלו בדאגה. "הלא החילים של המלך עומדים בכל הדרכים המובילות אל ירושלים ואינם מרשים להעביר עצים!"

היתה שם משפחה אחת. בני המשפחה חשבו מה אפשר לעשות כדי שיהיה אפשר להמשיך להעלות עצים לירושלים. פוּתוּם עלה רעיון מבריק.

הם העבירו הודעה בכל הסביבה: "על מי שרוצה להעלות עצים לירושלים, שיבא עם העצים אלינו!"

במחלה לא הבינו האנשים מה יועיל להביא את העצים אל ביתה של אותה משפחה, אבל הם באו והביאו אתם את העצים. בני המשפחה לקחו את העצים, חתכו אותם לתיבות ועשו

"איזו רשעות!", יקה עושים?" – כך דברו היהודים זה עם זה.

זה היה פוּסוּ שפית המקדש עמד במתארמו בירושלים, אבל ארץ ישראל היתה נתונה לרשעים של עם זר. המלך הזר רצה לפגוע ביהודים וגזר גזרה: "סהיום אסור להעלות עצים לירושלים!"

המלך דע שעבודת המקדש בבת המקדש דורשת עצים. את העצים היו מביאים על המזבח והם היו נדלקים ושריפים את הפרבנות. אמר המלך פלנ: "עכשו היהודים לא יוכלו להביא עצים לירושלים, וכך תפסק עבודת המקדש!"

היהודים הצטערו מאוד. מלאי העצים בירושלים הצטמצם והלך. עוד מעט לא יהיו עצים, ולא יהיה אפשר להמשיך את עבודת המקדש.

תאום כּוֹנוֹת

עֵרֵב טוֹב, אֲנִי מוֹחֶפֶשׂ אֶת רֵבִי
דב-בְּעַר, הַסּוּגִיד...

Безли Просимо
Безли Мехирічы

בְּעֵבֶר שְׁעָה

"בָּיִט... הַהוּא... יְהִי־הַשֵּׁם...
אֲחֵד... וְשִׁמוֹ... אֲחֵד"

הִנֵּה הוּא,
יְדִידֵי הַתִּיקִים...
מַעֲנֵנִן אִם יִזְכֹּר
אוֹתֵי...

הוּא בְּכֵית הַמִּדְרָשׁ. בְּדִיוֹק הַתְּחִילוֹ
תְּפִלַּת מוֹנָחָה. תּוֹכֵל לְהַצְטַחֵר
אֲלֵיהֶם...

אֲחֻ נִהְדָרוּ

בְּעֵבֶר עוֹד שְׁעָה

"עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּקִרְוֵי...
הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ..."

הוּ
סוּף סוּף!

בְּעֵבֶר שְׁעָה

בְּמָה זְמַן!...

אֲנִי רוֹאֵה שְׁלָמִים כְּבָר
הַתְּפִירוּ. לֹא מִפְתִּיעַ.
אֲחַכָּה פֶּה עַד שְׂרָבִי
דב-בְּעַר יִסִּים...

נו, באמת... גם אני מתפלל עם כל כונות הארץ, ותפלת המנחה שלי מעולם לא ארקה אפילו מחצית מן התפלה שלך! מה העניין?

אתה יודע, כונות... אמר לי, מה פשר האריכות הזאת בתפלה? אף פעם לא ראיתי דבר כזה!

רבי דב-בער זוכר אותי? רבי זאב-זלקין! כמה עשורים שלא התראינו!

ופעם בשנה היא שולחת אותי לליפציג הכחוקה, לז'ריד הגדול...

את רב זמני אני משקיע בלמוד התורה, ואנו מתפרנסים מחנות כל-בו שאשתי מפעילה...

מה שלומך, ידידי היקר? כמה אתה עוסק עכשיו? לא ענית לי. אבל... ברור השם, אצלי הכל בסדר...

פשוט תשב במדרכה, ותדמין בכל כוחך את מסלול הנסיעה... הנה אתה עובר בתחנה זו, עוצר בעננה הריא... הנה אתה מגיע לז'ריד, מוצא את המוכרים... מוסר להם את התשלום... ועכשיו - מדמין את כל הדרכ הזרחו נוכח פשוט וקל!

בטח נסיעה כזאת אורכת שבועות! איזה בזבוז זמון! כלת לסים הכל תור חצי שעה? מה? איך בדיוק?

ישם אני קונה את כל הסחורה בעבור החנות למשך כל השנה...

אבל אם רוצים באמת להיות בעולמות העליונים, ולקחת מכל עולם והיכל את הסחורה שיש שם - צריך להיות שם באמתו וזה - לוקח זמון

אההו ככה בדיוק בתפלה לא מספיק רק לחשב על העולמות העליונים זה באמת לא לוקח כל כך הרבה זמון... חסית...

אקממו... באמת אפשר לחוות את המסע בדמיון, אבל בסופו של דבר - אני זקוק לסחורה!! את זה אי-אפשר להשיג במחשבות בלבדו צריך להיות שם! להיות שם באמתו

לא כל יום פורים

הרב חיים שלום דייטש

הכומר הבין ללבו של האברך המבויש, ותוך זמן קצר רתם את כבוד התורה ל"כבוד עשרו ורוב בניו"... < הייתי בשדה התעופה, כשהתקשרו לספר לי על הבחור פורק העול, שתוך יום וחצי לא נותר מהצלחתו דבר > אם ננסה בכוח להיות צדיקים כמו מרדכי, אנחנו עלולים למצוא את עצמנו שבורים וחסרי כוח < מנגד, אם נתמסר לרגשות ולצרכים שלנו, היצר הרע יוכל למכור לנו את הסחורה שלו בקלות > מה עושים!?

איך לחיות, ולא לעשות את הדברים רק כי חייבים. גם על זה לא שמעו אצל הרביים הקודמים... אז מצד אחד, לא שמעו מעולם דרישה כל כך חזקה לביטול ולקבלת עול, ומצד שני לא שמעו גם את ההדגשה שגם במצב הרוח ובגשמיות יהיה לך טוב.

זו היתה המציאות אצל הרבי, שבאותו זמן שהוא אמר דברים כל כך מרוממים הוא גם אמר את הדיבורים הכי פשוטים שלו. ככל שעולים יותר, יורדים יותר. למשל, הוא עודד יהודים לקבל על עצמם קבלות עצמיות, אבל כשהם רצו להישאר נסתרים ולא רצו לקבל כבוד בגלל העבודה שלהם, הרבי לא נתן להם. הוא רצה שכולם ילמדו מהם.

מכיוון שבאופן טבעי אנחנו נמשכים יותר לתענוג, פורים זו הזדמנות להתחזק בנקודה של מרדכי. לברוח מהכבוד, מהגאווה ומהישות שממלאת אותנו. הסדר הוא כזה: היות ויש נפש אלוקית ונפש בהמית, צריך להמשיך את הקדושה לנפש הבהמית לפי המושגים שלה, שגם היא תגיד שתורה ומצוות זה טוב. צריך לתת לה להבין, שאם היא תלך בדרך התורה, גם לה יהיה טוב. אבל יחד עם זה, אם כל הזמן חושבים שהמטרה היא רק לדאוג לטוב של הנפש הבהמית, אז חס ושלום אפשר להתרגל לזה. מתחילים לחשוב שהכבוד והנעימות הם התכלית, ומי יודע איפה היא תחפש עוד? אם לא נשים לב, האמצעי יהפוך לתכלית.

יש סיפור על אברך שהיה למדך גדול, החותן שלו החליט שהוא לוקח אותו על חשבון, והוא ישב ולמד כל היום. לאט לאט הוא נעשה גדול בתורה, אבל יחד עם זאת הוא היה מלא תשכחות על עצמו, מלא גאווה מהלמדנות שלו. הכומר של העיירה ראה שהגיע לשם כזה אברך כשרוני, והחליט שהוא יפעיל את כל האמצעים וההתחכמויות שבידו כדי לצוד אותו, למשוך אותו חלילה להשתמד.

יום אחד נקלע האברך לאיזו אכסניה ביחד עם כמה תלמידי חכמים מבוגרים. הם ישבו ודיברו בלימוד, והוא התערב ביניהם והתחיל לומר את דעתו. אחד הזקנים אמר לו, "אברך צעיר! צריך לדעת מתי לשתוק, נא לא להתערב כשהזקנים מדברים". האברך נעלב ויצא משם, ואת מי הוא פוגש? את הכומר. הכומר ראה שהוא עצוב והבין שהגיעה לידי שעת כושר. הוא שאל את האברך מה קרה, וכשהוא סיפר לו, השיב הכומר: "איזה בזבוז של כשרון! איך זה שלא נותנים לאדם חכם ורציני כמות לדבר? הם לא יודעים מה אתה שווה...". האברך התעורר, הקשר ביניהם הלך והתהדק עד

ישנו ביטוי ידוע, "לא כל יום פורים!". המקור שלו הוא כנראה משיר יהודי מפורסם באידיש: "היום פורים, מחר – כבר לא...". נדמה לכם שזה סתם שיר, אבל יש בו מסר עמוק מאוד. כי אם היום פורים ומחר לא, זה אומר שחייבים לקחת משהו מהיום הזה לכל השנה, לעבודה שמחכה לנו בכל יום. קיבלנו הרבה בפורים, ומה עושים עם זה עכשיו? **אף אחד לא מעלה על דעתו שבגלל שאתמול הוא 'לקח משקה' עד דלא ידע והרגיש אלוקות, גם מחר הוא יעשה את זה.** פורים הלא מגיע רק פעם בשנה, ואנחנו צריכים לחפש מה לקחת הלאה.

דיברנו פעם על כך שמרדכי "לא יכרע ולא ישתחוה". אצלו הכל ברור, חד וחלק. מרדכי נאמן רק לאמת, ושום דבר אחר לא נחשב אצלו. הוא חי מתוך קבלת עול מוחלטת, ומה שהקדוש ברוך הוא אומר לו, הוא עושה. כי? תענוג? לא שיקול אצלו.

אבל אצלנו לא הכל פשוט כל כך. רוב האנשים הם לא מרדכי הצדיק, אצלנו אין דבר כזה "חד וחלק". **כל אחד צריך לרצות להיות כמו מרדכי, בלי שום ישות, מצד שני אם לגמרי לא כיף לנו ולא תענוג לנו, הכל מסתבך.** לפעמים, כדי להתקרב לקדוש ברוך הוא, אדם צריך קצת נעימות, לקבל טעם טוב והרגשה טובה.

האדם הוא יצור מסובך. יש בו חלקים שמושכים לטוב, יש חלקים שמושכים לרע, וזו לא סתירה. זה נכון וזה נכון, ולכן דרך העבודה היא כל כך מסובכת. **הרצונות שלנו מתנגשים, ואנחנו לא יכולים להתעלם מאף אחד מהצדדים.** אז מצד אחד יש לנו קבלת עול עד בלי די, ומצד שני הבנה שכדי להיכנס לעבודת ה' צריך קצת תענוג. איזה מהם ניקח?

התשובה היא שאין תשובה אחת קבועה. **הסדר הוא שאין סדר.** כשאתה תפסיק להיות מסובך כל כך, גם העבודה שלך תפסיק להיות כזו. אבל עד שהמשיה יבוא, נמשיך כנראה להיות מסובכים, לקחת קצת מזה וקצת מזה.

הרבי מלובביץ' היה מפורסם בנקודה הזו. שמעו ממנו דברים שלא שמעו אצל הרביים הקודמים. הרבה חסידים העידו שאצל הרבי, הקבלת עול היתה יתר על המידה מאשר אצל הרביים הקודמים, אבל יחד עם זאת הוא הדגיש כל הזמן כמה חשוב שיהיה לך טוב, שתהיה שמח, שלא תעשה דברים ששבורים אותך. הוא דיבר הרבה כמה צריך להתחזק בכך שהתורה היא תורת חיים, כלומר נותנת חיים ומלמדת

שבסופו של דבר הוא עמד להשתמד. כשהדבר נודע לאדמו"ר הזקן, הוא אמר עליו תהלים בהתעוררות עצומה, וכל החסידים הבינו שזה מה שצריך לעשות עכשיו. הם אמרו תהלים במניין ופתאום, במקום להיות בכניסיה, האברך חזר אליהם.

הרצון שלו להשתמד היה בגלל הכבוד. כאב לו כשהזקנים 'ירדו' עליו רק בגלל שהוא למד בשביל הכבוד, וכשאצל הכומר הציגו יותר כבוד, המעבר מכאן לשם היה קל. **מכבוד לכבוד עוברים מהר; מנעימות לנעימות גם לא קשה.**

אם לוקחים את האמצעי של כבוד ונעימות כאמצעי להגיע ליהדות, יכול להגיע אחר כך היצר הרע ולומר: **גם לי יש נעימות, גם לי יש מה להציע, למה שלא תבואו אליי?** לכן צריך להזכיר את מרדכי היהודי שלא יכרע ולא ישתחוה, והוא אמת בתכלית. ועם זאת צריך לדאוג גם לנפש הבהמית, וזו הליכה של רצוא ושוב. בשירים ששומעים ברדיו ישנו המשוור שכתב את המילים, המלחין שכתב את המוזיקה ומי שמבצע. לפעמים זה אותו אדם ולפעמים לא. **הנפש הבהמית היא המבצעת, המוציאה לפועל, אבל היא לא יודעת להלחין. ואם היא כבר מלחינה, אוי ואובוי איזה שיר יוצא מתחת ידה...**

הפסוק בתהלים אומר, "ראיתי רשע עריץ ומתערה כאזרח רענן, ויעבור והנה איננו ואבקשהו ולא נמצא". רש"י אומר שמתערה זה מלשון שורשים, מדובר באדם שמראה את עצמו כאחד מאזרחי הארץ ומנסה לטעת את עצמו באדמה. אבל כשהרוח של ה' נושבת הוא עובר מהר מן העולם, כי אז מתגלה מי באמת יציב בקרקע. אלא שלפעמים באה הנפש הבהמית ומבלבלת אותנו, גורמת לנו לחשוב שלהיות אזרח רענן זה איזה עניין...

לא מזמן סיפר לי מישוהו על בחור צעיר ממשפחה טובה, שיום אחד פתאום ירד מהדרך. פשוט קם בבוקר, הוריד את הכיפה ופרק עול. כשהם נפגשו, הבחור אמר לו שהוא מעולם לא היה כל כך מאושר, הולך לו טוב בחיים והוא אפילו פגש מישהי שהוא הולך להתחתן איתה. אותו אדם שאל אותי: מה אני יכול להגיד לו? לא ידעתי.

אחרי כמה ימים הייתי אמור לטוס לחו"ל. התקשרו אלי כשהייתי בשדה התעופה, האיש על הקו אמר לי: אני יודע שאתה ממש על המטוס אבל זה מאוד דחוף. אתה זוכר את הבחור ההוא? הוא רוצה להפיל את עצמו מן הגג... מסתבר שהבחורה הרגישה שמשוהו לא עובד ביניהם והודיעה לו שצריך להפסיק, אבל הוא כבר סיפר לכולם כמה טוב לו ושהוא הולך להתחתן, ועכשיו הוא לא יודע מה לעשות עם כל הביזיונות שקיבל. אין לו לאן ללכת. אותו אחד שהתקשר אלי שאל אותי, אולי אני רוצה לקחת אותו איתי לחו"ל? **אתם מבינים, עבר בסך הכל יום וחצי בין שני הסיפורים האלה! מקודם מתעורר כאזרח רענן, יש לו עושר, יש לו תאוה, הכל מרגיש טוב, והנה "איננו ואבקשהו ולא נמצא".**

הסיום של הפרק אומר "שמור תם וראה ישר, כי אחרית לאיש שלום". אצל רשעים ההתחלה טובה והסוף רע, ואילו אצל הצדיק ההתחלה הולכת בקושי אבל הסוף טוב. עכשיו

יש לו בעיות, אבל אחר כך תהיה לו ישועה מה'. זה כמו שנכנסים למקווה לא מחומם: בהתחלה קר מאוד, אבל אחרי כמה קפיצות נהיה לך חם. אם קר בהתחלה ואחר כך חם, זה סימן לקדושה, ואולי נלמד מזה שמקווה קר פועל יותר... המן הרשע, תחילתו עלייה וסופו נפילה. אבל מרדכי הצדיק, שלא יכרע ולא ישתחוה, מתחיל בבגדי שק קרועים ומשם רק הולך ועולה. וכך בעזרת השם גם יהיה לנו, לחיים לחיים!

מסיים ללמוד בקרוב בישיבה ומתכנן ללמוד הנדסה/רפואה/מדעי החברה/כלכלה?

מהנדס תלמיד חכם!

בחיים גדולים
אסור להתפשר.

הישיבה הירוקה לסטודנטים

מרחב חיים אידיאלי בחלוצה | למשפחות בני תורה בשנות האקדמיה

לימוד עיוני מעמיק בחבורה מעצימה

מלגת קיום

וחיי קהילה גיבוש

תואר אקדמי בסטוד מלא

הדיור עלינו

מערך היסעים חינם

מסלול סטודנט בתורה

מסלול סטודנט בתורה

סב גולן נשוי+3
בוגר ישיבת אגון מורה
סטודנט לרפואה
שנה רביעית
אוניברסיטת בן גוריון

"חבורה של אורחים שנתנו כוח להתחיל בתורה גדולה גם בתום יום לאורחים באקדמיה"

יטן נהן נשוי+3
בוגר ישיבת שדרות
סטודנט הנדסת חשמל
שנה רביעית
המכללה האקדמית
סמי שמשון

"היום אני מרגיש צורך להתחיל בקורס כמו בימים הטובים של ישיבה"

למידע על מסלול סטודנט בתורה ותיאום פגישת היכרות 050-937-0004

או חפשו 'קהילה הישיבתית לסטודנטים' ב Google

איך אפשר לעבוד את ה' בתוך שגרה עמוסה, כשבקושי יש זמן פנוי?

חטא עץ הדעת גרם לאנושות שלמה לעונש של מיתה. לולא החטא היינו חיים לעולם, ונשאלת השאלה: איך אפשר שמעשה אחד, גם אם הוא בעל משקל גדול, יגרוור עונש כל כך כבד של היסטוריה שלמה של מוות?

במובן מסוים, האנושות ממשיכה עד היום בחטא. החטא הוא ההצעה של הנחש "והייתם כאלוקים". יש לנו נטייה לרצות להחליף את הקב"ה ולעצב את המציאות במקומו. כשאנחנו עמוסים, אנחנו נוטים לומר שאם לא היינו עמוסים, היינו יכולים לעבוד את ה'. אבל אם הקב"ה היה חושב כך, לא היינו עמוסים. הוא סבור שדווקא העומס, זה המקום שבו הוא רוצה את עבודתנו.

אנחנו צריכים לחפש ולבקש איך לעבוד נכון את ה' במסגרת הנתונים שהוא שם אותנו בהם, לשנות את מה שהוא מורה לנו לשנות, ולעבוד אותו בתוך אותם הנתונים שהוא לא מבקש שנשנה, ואולי אפילו מבקש שחלילה לא נשנה, מפני שאנחנו עמוסים בדברים טובים ויקרים כמו גידול משפחה, מעשי חסד ותיקון העולם.

מה יותר נחשב - להיות אישה שמפרנסת את בעלה כדי שיוכל ללמוד תורה, או לגדל את הילדים בבית גם אם הבעל ילמד פחות?

אין ספק שלא לכולם נכון לתת את אותה תשובה לשאלה כזו. חשוב לשוחח על כך בין בני הזוג ולהגיע להחלטה משותפת ולא חד צדדית, ובדרך כלל גם להתייעץ עם רב שמכיר את המצב באופן אישי. ואף על פי שהדרכת רבים מרבותינו היא ללמוד תורה באופן שמתיישב ומתחשב ביכולות בצורה בריאה וכזו שאינה מדכאת את החיים, ברצוני לשתף סיפור שנגע עמוק לליבי אף על פי שמרבותי לא שמעתי הדרכות כאלה.

רשת כוללים ערכה גיוס המונים והגיעה לרב חיים קנייבסקי שליט"א. אחד המשגיחים סיפר שמכיוון ששבעה עשר חודשים האבכים לא קיבלו מלגות, חלקם הגיעו למצב כלכלי מאוד לא פשוט: ראש הכולל הגיע לביקור אצל אברך וראה שהמקרר והארונות ריקים, פת לחם כפשוטו, ואשתו בוכיה. לכאורה ברור למה היא בוכה, אבל האישה אמרה לראש הכולל: אני מתחננת בפניך, אנחנו נחזיק מעמד, נסדר כך או כך; אבל בעלי חושב לצאת לעבוד ואני מתחננת שתשכנע אותו להישאר בכולל...

ושוב, למרות שלרוב אין זו הדרכה לרבים, אשרי האומה הישראלית שמגדלת נשים צדקניות שכאלה. מאותו רגע עד סוף השיחה הרב חיים קנייבסקי לא הפסיק לבכות, ואני מודה שכששמעתי את הסיפור גם אני לא יכולתי לעצור את דמעותיי...

כסא חרדי

במקום להסתובב, המרכז האקדמי לב!

פתרת? מקומך איתנו!

יום פתוח

קמפוס טל - בנות
רד' בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים

קמפוס לב - בנים
רד' הוגד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים

החל מהשעה 09:00

<h4>המכינה לאקדמיה</h4> <p>מכינת ריענון מכינה מלאה</p> <h4>תואר שני</h4> <p>מנהל עסקים M.B.A. פסיקה / הנדסת אלקטרו-אופטיקה M.Sc.* סיעוד M.S.N + Nurse Practitioner*</p>	<h4>הפקולטה לניהול B.A.</h4> <p>חשבונאות ומערכות מידע מנהל עסקים</p> <h4>הפקולטה למדעי החיים והבריאות B.S.N.</h4> <p>סיעוד B.S.N. ביואינפורמטיקה B.Sc.</p>	<h4>הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc.</h4> <p>הנדסת אלקטרו-אופטיקה הנדסת חשמל ואלקטרוניקה הנדסת תוכנה הנדסת מערכות תקשורת הנדסת תעשייה וניהול מדעי המחשב</p>
---	--	---

שכר לימוד אוניברסיטאי | שנה ראשונה חינם לבוגרי צבא ושירות לאומי